

FEDERATIA SINDICATELOR DIN EDUCAȚIE

„SPIRU HARET”

Afiliată la Internaționala Educației

REVISTA PRESEI
10 decembrie 2018

REVISTA 22: Ecaterina Andronescu ne amenință cu o nouă lege a Educației pe care o s-o prezinte în ianuarie/ Laurențiu Gheorghe

Ministrul Educației, Ecaterina Andronescu, recent numită în guvernul Dăncilă2, a declarat, sâmbătă, că intenționează să lanseze în dezbatere la sfârșitul lunii ianuarie un proiect al noii legi a educației. Andronescu, a subliniat de asemenea că raportul Președinției, „România educată”, cuprinde idei care nu au cum să nu fie luate în seamă, transmite Agerpres.

Întrebată în legătură cu raportul ‘România Educată’ lansat de președintele Klaus Iohannis, Andronescu a spus: „România Educată este un program pe care președintele l-a lansat, cred că trebuie citit și ce este bun, mers mai departe. Nu vreau să dezvolt situații conflictuale. Școala are nevoie de înțelegerea tuturor, de aceea, când am spus că i-aș îmbrățișa pe toți profesorii, am spus-o figurativ, dar cu profunzimea celui care știe că fără profesori nu poți să faci nimic care să amelioreze situația școlii românești”.

Ea a adăugat că o să caracterizeze raportul atunci când îl va parcurge cu atenție.

„Eu nu o să-l caracterizez acum, o să-l caracterizez atunci când mă uit cu foarte mare atenție, acum nu am putut să fiu participantă la lansare pentru că eram la Bruxelles cu tot guvernul. Am și avut o întâlnire cu comisarul pe Educație (...) O să discutăm, nu vreau să tai cu cuțitul, vreau să avem o abordare corectă față de sistemul de învățământ”, a mai spus Andronescu.

Întrebată dacă raportul va fi inclus în noua lege a educației, Andronescu a precizat că dorește să lanseze în ianuarie un draft al legii.

„Sunt idei (în raportul președintelui -n.r.) pe care nu ai cum să nu le citești să le iei în seamă, și dacă sunt transformabile în lege, să le transformi în lege, nu este asta o problemă. Eu mă refer la documentul în ansamblul său. L-a lansat în dezbaterea publică, este foarte important că este acest lucru. Eu vreau să lansez un draft de lege probabil spre sfârșitul lunii ianuarie ca să fie în dezbatere din ianuarie până în martie și sigur, vreau să discut cu toată lumea: cu grupurile parlamentare, cu profesorii, cu părinții, cu toată lumea. De aceea, am și început, ieri am avut întâlniri pe această temă cu reprezentanții federației asociațiilor pentru părinți, cu reprezentanții Coaliției pentru dezvoltarea României și de la fiecare culegi câte ceva. Cred că deschiderea trebuie să fie elementul principal în abordarea acestor aspecte legislative cu precizarea că îți asumi responsabilitatea pe ce ai scris în lege și ai trimis spre Parlament. Eu am mai făcut o încercare în 2009, știu care sunt mecanismele”, a evidențiat ministrul Educației.

De asemenea, ea a arătat că, în opinia sa, trebuie scrisă într-un preambul al proiectului pentru noua lege viziunea pentru evoluția sistemului în viitor.

„Eu deocamdată vreau să stabilesc care este structura legii, să am acceptabilitate pentru această idee. Trebuie să scriem într-un preambul viziunea pentru evoluția sistemului? Eu cred că trebuie. Ce vrem noi de la copiii? Să le dezvoltăm personalitatea capabilă să se adapteze la schimbare, să aibă acele achiziții necesare? Toate acestea sunt niște provocări”, a mai spus Andronescu.

Întrebată în legătură cu ideea lansată de fostul ministru al Educației, Valentin Popa, privind introducerea unui bacalaureat tip grilă, Andronescu a precizat că examenul de bacalaureat se dă după documentele care au fost anunțate la începutul anului școlar. „Deci nu se face niciun fel de schimbare pe parcursul anului școlar”, a mai spus Andronescu.

PRESSONE.RO: Bătălia pentru amnistierea plagiatelor/ Emilia Șercan

Ideea amnistierii plagiatelor a fost pusă în circulație publică pentru prima dată acum aproape o lună de către Horia Iovu, președintele interimar al Consiliului Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare (CNATDCU), într-o declarație pentru revista Newsweek România.

Acesta a avansat și un termen de 10 – 15 de ani, dincolo de care toți cei care au plagiat în teze de doctorat ar fi puși la adăpost de efectele legii. Inițial, potrivit lui Iovu, această variantă ar fi trebuit să fie discutată în ședința Consiliului general al CNATDCU de vineri, 14 decembrie. Dar, la momentul scrierii acestui articol, niciunul din cei implicați în luarea deciziei, n-au mai recunoscut că ea a fost acceptată de curând măcar ca variantă de lucru.

Declarația lui Iovu este doar vârful unui iceberg: în subteranele Educației se duce o luptă aprigă pentru salvarea plagiatorilor de un potențial verdict rușinos.

Și, așa cum vom vedea, proporțiile imposturii academice și mai ales consecințele pe care le pot avea verdictele de plagiat în tezele de doctorat au pus în mișcare Sistemul. Iar laboratorul în care se pregătește confecționarea instrumentelor salvatoare este tocmai instituția abilitată prin lege să verifice și să sancționeze plagiatele, CNATDCU.

Președintele interimar al CNATDCU s-a mai referit la această propunere de amnistiere a plagiatorilor și într-un articol apărut pe Edupedu.ro. El afirma că propunerea de amnistiere a plagiatorilor ar fi venit de la Comisia de Științe Juridice a CNATDCU și că ar fi solicitat un punct de vedere de la Ministerul Educației.

Deloc surprinzător, soluția "amnisterii" plagiatorilor dovedită vine pe fondul discuțiilor despre grațiere și amnistie, cel mai sensibil subiect din sfera publică și politică din ultimii doi ani, un deziderat al coaliției de guvernare.

Am încercat să aflu cine a lansat ideea amnistiei plagiatelor.

Contextul

În intervalul 1990 – 2017, în România au fost acordate 69.462 de titluri de doctorat.

Multe dintre aceste zeci de mii de teze de doctorat sunt originale, iar autorii lor au muncit enorm pentru a le scrie, au făcut sacrificii personale și profesionale. Spun acest lucru pentru a fi foarte clar că nu toate lucrările de doctorat susținute după 1990 sunt plagiate. Însă o parte, probabil semnificativă, este.

Grosul susținerilor publice de doctorat a avut loc în ultimii zece ani, când au fost acordate nu mai puțin de 41.400 de teze. Din 1990 și până în 2008, an care corespunde primului termen propus pentru amnistierea plagiatorilor, cel de 10 ani, au fost susținute 28.062 de teze de doctorat. Dacă termenul de amnistiere ar fi de 15 ani, atunci între 1990 și 2003 au fost susținute 14.861 de teze de doctorat. Nimeni nu poate ști cu exactitate câte teze au fost plagiate din 1990 încoace, cum nimeni nu poate ști nici câte teze de doctorat au fost plagiate dintre cele susținute acum mai bine de 10 sau 15 ani.

Se naște firesc întrebarea: de ce doar tezele susținute în ultimii 10 sau 15 ani sunt pasibile de clemență? Niciun reprezentant al statului nu și-a asumat, până acum, o explicație oficială. Ce știm însă cu certitudine este că, începând cu 2007, în România au fost susținute cele mai multe examene pentru obținerea titlului de doctor din toată istoria noastră academică. (**link text integral:** <https://bit.ly/2EovvAi>)

ADEVĂRUL: Ecaterina Andronescu a aflat ce știa tot satul: situația din învățământ este foarte proastă/ Ștefan Vlăstoc

Ultimele declarații ale doamnei Andronescu par ale unei persoane picată din stele. „Doar 25% dintre absolvenții de profil tehnologic reușesc să susțină Bacalaureatul”. „Rezultatul elevilor în 2018, 55.000 de elevi nu au luat măcar cinci la Evaluare”. Ce să credem, că nu s-a uitat până acum pe statisticile de la examene? Că nu știa ce știa tot satul? Ne-am întors în epoca ipocriziei și minciunii.

Cum vede doamna Andronescu educația acum

Să citim datele prezentate de către dna Andronescu în lumina declarației lui Dragnea la recentul Congres din martie: „România are nevoie disperată să recupereze cele aproape trei decenii în care reforma educației a eșuat”.

Și cine a condus Educația în ultimii 20 de ani? Dna Andronescu, fie din poziția de ministru, sau șef al Comisiei de Învățământ din Senat, vicepreședinte al PSD, persoana care răspundea de Educație din

partea PSD. Din această poziție ne face dna Andronescu următoarea caracterizare a sistemului educațional:

Din 2011 încoace, cei care nu au luat Bacalaureatul și care sunt sute de mii, după opinia mea vreo 600.000, i-am abandonat. (Liviu Pop spunea că sunt circa un milion). În 2018, 55.000 de elevi nu au luat măcar cinci la Evaluare. Cum putem accepta ca acești elevi pot merge mai departe și pot finaliza liceul când ei nu au luat cinci la Evaluarea din clasa a VIII-a. (Culmea ipocriziei: cine a desființat școlile profesionale și apoi SAM-urile? Dna Andronescu!) Doar 25% dintre absolvenții de profil tehnologic reușesc să susțină Bacalaureatul. Calculatoarele (din scoli- n.n) sunt de la începutul anilor 2000. Avem școli în care nu ia niciun elev Bacalaureatul. Va trebui să ne uităm cu ochii larg deschiși către formarea profesorilor.

În 2008-2011 am avut o reformă a Educației bazată pe rezultatele Comisiei Prezidențiale conduse de Mircea Mică și o lege promovată în 2011 de către ministrul Daniel Funeriu, Legea Educației Naționale. După 2012, această lege a fost schimonosită cu peste 100 de OUG-uri, date de guvernarea PSD. Singura măsură care a scăpat a fost supravegherea audio-video de la examenele naționale, deși dna Andronescu i-a cerut lui Ponta să o elimine, pentru că „jignește” profesorii. Am fi avut procente de promovare de 90%, iar dna Andronescu s-ar fi bătut cu cărămida în piept ce școală minunată a construit dânsa.

Ca și în 2009, când a vrut să-și impună Codul Educației, dna Andronescu vrea să-și lege numele de o lege a Educației, visul oricărui ministru. Așa că ne anunță că peste o lună va lansa o nouă Lege a Educației, în dezbatere publică. Au mai fost astfel de debateri publice, încheiate cu concluzia, „rămâne cum am stabilit”.

Ce nu se întreabă dna Andronescu: va mai fi ministru în ianuarie? Dar în iunie, când speră că va fi adoptată legea? Va avea timp parlamentul, în an electoral, să se ocupe de o lege așa de importantă? Dacă și-ar pune astfel de întrebări și-ar mai tempera entuziasmul! O lege nu rezolvă problemele educației. Iată etapele necesare unei transformări de substanță a sistemelor de educație și formare profesională:

Un document de viziune și strategie Legislație primară (Legea Educației Naționale) Legislație secundară: HG-uri, Ordine de ministru, metodologii, regulamente, etc. Asimilarea de către specialiști, profesori, părinți, elevi a spiritului și literei noului drum din educație, lămurirea tuturor aspectelor ce țin de noutatea demersului. Evaluarea etapelor parcurse, feedback, rețușarea unor segmente care necesită modificări. Până acum niciun ministru n-a rezistat în funcție suficient timp (4-5 ani), cât să parcurgă toate aceste etape. Fără parcurgerea acestor etape ne jucăm de-a reforma în Educație.

În concluzie

Școala nu are nevoie acum de o nouă lege a educației, ci de revenirea la Legea Educației Naționale din 2011, și îmbunătățirea ei acolo unde este cazul (arhitectura curriculară, salarizarea funcției de performanță, descentralizarea și altele). O lege trebuie să stea în vigoare 12-15 ani, pentru a trage concluzia că este bună sau rea. Joaca de-a reforma și faptul că fiecare ministru a vrut să-și lege numele de o nouă reformă, a distrus educația. O spune cu destulă claritate chiar Liviu Dragnea: „România și-a ratat proiectul de educație în primul rând pentru că l-a fragmentat politic. N-am știut să ducem la capăt un proiect solid și unitar, inspirat din exemplul statelor care au reușit. Am preferat să blocăm, să schimbăm, să întoarcem și să experimentăm de fiecare dată când s-a schimbat guvernarea. Asumându-ne asta, trebuie să înțelegem că educația are nevoie de bani și că banii investiți în educație reprezintă cea mai bună afacere a unui stat civilizată.” Doar că dna Andronescu nu aude ce spune șeful ei de partid.

ADEVĂRUL: Educația și Ciuleandra din domeniu/ Mircea Morariu

Proiectul “România educată”, lansat zilele trecute de dl. Klaus Iohannis, nu a provocat entuziasmul la care mai mult ca sigur că se aștepta comanditarul actului cu pricina.

Cele mai multe critici vizează momentul ales de președinte pentru punerea documentului în dezbatere publică. Aflat într-o relație parcă mult prea străvezie cu intențiile electorale ale d-lui Klaus Iohannis. Despre care s-a spus că încearcă să redobândească astfel, dacă nu neapărat simpatia populară, măcar atenția electoratului prin ceea ce pare a fi o ciorbă reîncălzită.

Reamintesc că necesitatea elaborării unei noi strategii naționale în domeniul educației a fost enunțată de fostul primar al Sibiului încă din trecuta campanie electorală. O seamă de idei pe această

temă au fost exprimate, dacă îmi aduc bine aminte, încă în cartea Pas cu pas. A urmat o inexplicabilă tăcere după care, în urmă cu doi ani, s-au pus bazele unui grup de lucru, s-a creat un comitet sau o comiție care zice-se că s-ar fi pus pe treabă, iar rezultatul muncii sale este ceea ce a prezentat miercuri la Cotroceni președintele Klaus Iohannis.

Iată însă că documentul ieșit din strădania minților cu pricina a enervat nu doar articlierii din presa anti-Iohannis, nu numai pe atoateștiutoarea doamnă Alina Mungiu –Pippidi care l-a făcut praf într-un articol resentimentar, egolatu, încatenat politic și corigent la capitolul Sintaxa frazei. El a stârnit critici convingător argumentate din partea profesorului universitar clujean Mircea Miclea care chiar știe despre ce vorbește. Dl. Miclea este autorul unei anterioare strategii pe această temă, pe care toată lumea a lăudat-o, a calificat-o drept realistă, dar care, din motive felurite, aproape deloc justificate, nu prea a ajuns să fie pusă în practică. S-a izbit de opacitatea sistemului, el însuși cu un scăzut apetit pentru reformă, dar și de interesele cu caracter politicianist care s-au manifestat în voie îndeosebi din 2012 înapoi, odată cu preluarea puterii de alianța PSD-PNL. Adică de USL. Înainte cu foarte puțină vreme de momentul 2012, guvernarea pedelistă, ministrul de atunci, dl. Petru Daniel Funeriu, reușiseră să impună o nouă Lege a educației, prin asumarea răspunderii Executivului, Lege de care praful și pulberea s-a ales de șase ani înapoi. Astăzi este de-a dreptul nerecognoscibilă.

După intermezzo-ul dătător de speranțe al trecerii pe la Ministerul Educației a profesorului Mircea Dumitru, ajuns ministru în vremea guvernării tehnocrate, a urmat dezastrul. O nefericită succesiune de miniștri- Pavel Năstase, Liviu Pop și Valentin Popa, unul mai nepriceput ca altul- a adus educația în pragul colapsului.

De fapt, din 1990 înapoi nu am avut parte în spațiul acestui sistem ultra-sensibil, vital pentru existența și dezvoltarea națiunii, aproape de nimic bun palpabil. Doar de declarații politicianiste, de bune intenții, de Ciuleandre, de repetarea obsesivă a formulei un pas înainte, doi pași înapoi, de începuturi triumfaliste și de abandonuri consumate într-o tăcere desăvârșită. Cei aproape treizeci de ani care au trecut de la Revoluție nu au reușit să corecteze mai nimic din catastrofa pe care a adus-o cu sine Legea Învățământului adoptată de Marea Adunarea Națională în decembrie 1978, ca urmare a ordinilor categorice venite din partea lui Nicolae Ceaușescu. Era vorba atunci despre un act normativ care conferea putere de lege unui șir de aberații pe care Dictatorul le-a comandat și le-a dorit intempestiv puse în practică încă din vara anului 1977.

Președintele Iohannis a ales să își lanseze proiectul în absența membrilor guvernului. Nu a fost prezent nici măcar actualul ministru al Educației, d-na Ecaterina Andronescu. Nu din vină proprie. Or, o strategie care nu se bucură de sprijinul Executivului care ar avea obligația și misiunea să creeze condițiile punerii ei în practică, începând cu finanțarea corectă, ceva mai generoasă a sistemului, cu acel 6% din PIB prevăzut de Lege și care ar trebui trecut în Constituție, cu pregătirea unui cadru legislativ de natură să stimuleze învățarea, educația, performanța nu ne putem aștepta la nimic concret. În ședința solemnă a guvernului care a avut loc săptămâna trecută la Alba Iulia, premierul Viorica Dăncilă a anunțat că în 2019 educația va deveni o prioritate absolută. Mira-m-aș, având în vedere ce studii universitare precare au colegii de Executiv ai doamnei Dăncilă și doamna Dăncilă însăși.

Un prim indiciu despre planurile concrete ale guvernării PSD-ALDE în domeniu vom avea în momentul în care vor începe dezbaterile pe tema Legii bugetului de Stat pentru anul 2019. Care nu prea înțeleg de ce întârzie.

Notă: Acest text a fost publicat concomitent pe site-ul contributors.ro și pe blogurile adevarul.ro.

HOTNEWS: Reacția Ecaterinei Andronescu în cazul profesorului violent: Oricâți nervi ai avea, trebuie să te stăpânești/ D.G.

Ministrul Educației, Ecaterina Andronescu, a spus că nu știe exact ce s-a întâmplat cu profesorul de la o școală din Ploiești care a fost surprins lovind cu scaunul un elev, însă a comentat că oricât de nervos ai fi, ca dascăl, trebuie să te stăpânești. Ea a mai spus că așteaptă rezultatul anchetei inspectoratului școlar și a adăugat că, potrivit legislației actuale, un profesor care a fost sancționat se poate întoarce la catedră, urmând ca noua lege să reglementeze și astfel de situații.

”Un profesor, în momentul în care a îmbrățișat această meserie, trebuie să înțeleagă că există niște rigori clare. Oricâți nervi ai avea tu, trebuie să te stăpânești și să gestionezi o situație conflictuală când apare în clasă”, a declarat Andronescu, la Digi 24.

Andronescu a spus că așteaptă decizia inspectoratului școlar în acest caz și o va susține, completând că nu vrea să se mai repete așa ceva. Pe de altă parte, a admis că, în baza legii actuale, un profesor sancționat se poate întoarce la catedră.

Ea a mai afirmat că cei de la minister se vor gândi la măsuri care să fie incluse în noua lege. "Mi-aș dori să nu vorbim de sancțiuni, dar din păcate este nevoie (...) Ne vom gândi, va trebui să existe și pentru părinții care afectează autoritatea profesorilor, și pentru elevi și pentru profesori", a declarat ea. În opinia sa, dacă un profesor a fost sancționat pentru un act de violență, acesta trebuie să își găsească altă meserie.

O anchetă a început la Școala "Ioan Grigorescu" din Ploiești, unde un profesor pensionar, care înlocuia titularul aflat în concediu medical, a fost filmat lovind cu scaunul un elev de clasa a șaptea.

ADEVĂRUL: Scenariu propus de „România Educată”: Universitățile ar putea fi penalizate dacă nu vor integra tinerii pe piața muncii/ Florinela Iosip

Universitățile cu o rată mică de angajare în rândul absolvenților ar putea fi penalizate cel târziu până în 2030. Cel puțin asta se va întâmpla dacă unul dintre cele două scenarii ale proiectului „România Educată” va fi implementat de guvernanți.

Concret, cel de al II-lea scenariu al traselui educațional pentru un tânăr, prevăzut în programul lansat de președinție, prevede următoarele: „Statul organizează un sistem de monitorizare a inserției absolvenților pe piața muncii, detaliat pe domenii și programe de studiu. Universitățile care organizează un număr ridicat de programe cu rată redusă de inserție pe piața muncii specific domeniului de studiu pot fi penalizate în cazul în care nu realizează reforme curriculare, de relaționare cu angajatorii sau de structură a ofertei de programe”, se arată în proiectul „România Educată”, la care au contribuit mai mulți specialiști, inclusiv din mediul universitar. „ Alianța Națională a Organizațiilor Studentești din România (ANOSR) salută inițiativa de a implementa un astfel de sistem. Universitățile trebuie să înțeleagă că atunci când organizează un număr considerabil de programe de studii cu grad de inserție redus al absolvenților pe piața muncii, ar trebui automat să recurgă la mijloace de ameliorare – sporirea comunicării cu reprezentanții angajatorilor, restructurarea programelor de studii și reformarea fișelor disciplinelor, și respectiv, a planurilor de învățământ.

Aceste lucruri se fac treptat, după discuții cu toți actorii implicați (studenți, absolvenți și angajatori) și se pot schimba de la un an universitar la altul, întrucât piața muncii din România este într-o continuă dezvoltare, are o dinamică aparte raportat la celelalte țări din Europa”, declară Petrișor Țucă, președintele ANOSR . Profilul absolventului în viziunea „România Educată” De altfel, în cuprinsul proiectului se arată că prima capacitate pe care ar trebui să o deprindă un tânăr după terminarea studiilor superioare este de a se angaja în domeniul de studiu sau în altul în care își dorește să-și valorizeze cunoștințele. După masterat, absolventul ar trebui să aibă inclusiv capacitatea de a se angaja într-un rol managerial.

Simultan, tânărul va trebui să aibă competența de a lucra în echipă, capacitatea de a înțelege, analiza sau formula texte complexe (inclusiv cu caracter științific, juridic sau economic), capacitatea de inovare la locul de muncă, cât și de a înțelege diverse aspecte complexe ale societății precum viața politică, economică, sistemul juridic etc. 80% din absolvenți se angajează în alte domenii decât cele studiate. Transpunerea acestei viziuni are loc în contextul în care în România, anual, 80% din absolvenții de studii superioare se angajează în alte domenii decât cele pe care le-au studiat, arată Agenția Română pentru Asigurarea Calității în Învățământul Superior. De asemenea, de 9 ani încoace rata șomajului în rândul celor care au terminat facultatea se menține constantă: între 2.9% și 2.4%, potrivit Monitorului Social. În plus, rata de angajare a absolvenților reprezintă o miză importantă pentru universitățile din întreaga lume. Mai exact, angajabilitatea este unul dintre criteriile principale de care specialiștii externi țin cont atunci când realizează topurile celor mai bune universități din lume.

Mai mult, există clasamente internaționale care se bazează doar pe acest aspect cum este „QS World University Rankings by Graduate Employability Rankings”. De altfel, în cadrul acestui top se află o singură instituție de învățământ superior din România: Universitatea din București. Concret, instituția a obținut poziția 200+ pentru indicatori precum parteneriatele cu angajatorii, relația angajator-

student și angajabilitatea absolvenților. Cât despre reputația în rândul angajatorilor, Universitatea din București a obținut poziția (300+). Daniel David critică abordarea din „România Educată” Profesorul Daniel David, prorector la Universitatea „Babeș-Bolyai”, crede că proiectul „România Educată” vine cu o abordare învechită în privința relației pe care ar trebui să o aibă universitățile cu piața muncii. „În loc să fie informată de filosofia europeană, propunerea din proiect aduce aminte de perioada comunistă, când partea academică nu avea vreun rol dacă nu contribuia la dezvoltarea economiei socialiste și la dezvoltarea multilaterală a României. Astfel, științele socio-umane nu aveau vreun rol academic sau social, ci doar unul ideologic. În filosofia europeană, legătura directă cu piața muncii trebuie făcută mai ales la licență, iar aici cu precădere în domeniile vocaționale/tehnice/profesionale. La nivel de masterat, relația se flexibilizează, deoarece absolvenții nu trebuie doar să se adapteze la piața muncii, ci și să o schimbe! La nivel de doctorat lucrurile sunt și mai complexe, distanța trebuind să fie și mai mare, tocmai pentru a putea schimba paradigme culturale și civilizaționale”, explică prorectorul pe blogul său. Ce spun experții internaționali despre rolul universităților David Docherty, directorul executiv la Centrul Național pentru Studii Superioare și Afaceri din Marea Britanie, atrage atenția că universitățile ar trebui să-și formeze studenții astfel încât să aibă atât flexibilitate cu privire la domeniile în care se pot angaja, cât și un set de competențe.

„Obiectivele pentru sectorul învățământului superior sunt clare: să creeze absolvenți mai agili, să aibă o înțelegere solidă a modului în care funcționează un loc de muncă și să poată vedea cum se încadrează în abilitățile lor în contextul dat. De asemenea, universitățile trebuie să-i pregătească pentru ideea de a trece prin mai multe locuri de muncă din diferite sectoare”, explică David Docherty într-un articol pentru The Guardian.

ADEVĂRUL: Cum vrea Guvernul să oblige tinerii calificați să rămână în țară/ Florinela Iosip

Elevii de la școlile profesionale vor primi bani de navetă, cazare, cât și mese gratuite, numai dacă se obligă să lucreze minimum 5 ani în România. Cel puțin așa prevede acordul semnat între Guvernul Dăncilă și sindicatele din învățământ, la ședința solemnă de la Alba Iulia.

„Elevii din învățământul profesional, care studiază în altă localitate decât cea de domiciliu și care se obligă să lucreze minimum 5 ani în România, beneficiază de decontarea integrală a cheltuielilor privind cazarea, hrana și transportul, pe toată durata cursurilor și a practicii școlare”, se arată în acordul semnat de Viorica Dăncilă. Termenul de implementare prevăzut în acord pentru această măsură este 1 septembrie 2019.

Propunerea arată neputința guvernanților de a ține tinerii în țară

„Ca toate celelalte propuneri de a sechestra absolvenții în țară pentru o perioadă de x ani, și aceasta arată neputința guvernanților de a asigura un mediu propice dezvoltării afacerilor și pieții muncii. Dacă absolventul își va găsi un loc de muncă bine plătit în țară, cu siguranță nu va pleca în străinătate, având în vedere că, probabil, va dori să-și întemeieze o familie în România, lângă părinți, bunici, alte rude și prieteni. Dacă piața din România nu reușește să atragă absolvenții, e o problemă a statului și a firmelor, nu a absolvenților. Or, această prevedere transferă vina asupra absolvenților, presupunând că aceștia profită de sistemul de învățământ din România, având scopul primar de a pleca din țară, ceea ce este fals”, atrage atenția Petru Apostoia, președintele Consiliului Național al Elevilor.

Totodată, acesta pune sub semnul întrebării legitimitatea întregului acord. „Este un document realizat pe fugă, semnat în mod simbolic în apropierea zilei de 1 decembrie. Din nou, previzibilitatea și principiile unei dezvoltări durabile și ale unei reforme reale, fundamentate, sunt sacrificate de către politic pentru o picătură de festivism. Guvernul trebuie să își asume aplicarea rezultatelor raportului realizat în urma consultărilor din cadrul proiectului România Educată, nu doar cerințele sindicatelor”, adaugă Petru Apostoia.

Ce drepturi sunt încălcate

La rândul său, Marius Deaconu, director Departamentului de Politici Publice în cadrul Consiliului Tineretului din România, subliniază că, prin aplicarea unei asemenea inițiative, învățământul profesional va deveni și mai puțin atractiv. „Învățământul profesional a avut de suferit în urmă cu un deceniu, reorganizarea acestuia aducându-l în pragul colapsului. Eforturile susținute ale autorităților locale, respectiv ale mediului de afaceri, au condus la dezvoltarea învățământului profesional-dual în ultimii ani. Totuși, la nivel național, există încă o percepție rezervată, ca să nu spunem negativă, cu

privire la acest tip de învățământ ceea ce determină un număr mic de candidați. Iar implementarea unei astfel de măsuri ar conduce la descurajarea și mai mare a elevilor pentru a se înscrie în acest tip de învățământ.

Dacă piața din România nu reușește să atragă absolvenții, e o problemă a statului și a firmelor, nu a absolvenților.

De menționat este și că în cazul în care mediul de afaceri care sprijină învățământul profesional-dual ar dori să trimită absolvenții la o specializare într-o altă țară, beneficiarii acestui program ar fi discriminați fără niciun motiv. Este păcat că nu se înțelege criza prin care învățământul profesional trece”, explică Marius Deaconu.

Discriminarea nu se oprește, însă, la nivel educațional, după cum punctează președintele Federației Sindicatelor Libere, Florian Marin.

„În primul rând, se încalcă dreptul la liberă circulație. Noi suntem țară membră UE și trebuie să ne asumăm acest statut inclusiv în politicile publice pe care le implementăm. Intenția de a obliga românii să muncească în țară pare să devină un principiu unanim la nivel Guvernului, dacă ne uităm și la declarațiile recente ale Sorinei Pinteș sau Eugen Teodorovi în acest sens. Apoi, autoritățile par să nu înțeleagă că oamenii calificați emigrează în Vest pentru salarii și condiții mai bune de muncă (locuință de serviciu, decontare transport, școli și sistem de sănătate mai bune). Așadar, nu vorbim doar de limitarea dreptului la liberă circulație, ci și de încălcarea dreptului la o viață decentă. Este trist că sindicatele au fost de acord cu o astfel de măsură, aceasta nefiind una care să contribuie la creșterea calității procesului de reprezentare al angajaților”, atrage atenția Marin.

Ce mai prevede Acordul semnat între Guvern și Sindicate

Documentul semnat de Viorica Dăncilă și sindicatele din învățământ mai prevede elaborarea a trei legi în domeniul educației: o Lege a Învățământului Preuniversitar, o Lege a Învățământului Universitar și o lege cu Statutul Personalului Didactic. În plus, pe lângă majorările salariale promise public, un punct din acord prevede ca toate școlile să învețe într-un singur schimb. „Ministerul Educației și Ministerul Dezvoltării elaborează o strategie pentru dezvoltarea infrastructurii școlare, astfel încât toate unitățile de învățământ preuniversitar să învețe într-un singur schimb”, se arată la punctul 14 din acord. Termen de realizare este 31 decembrie 2019.

ADEVĂRUL: Asociația Elevilor din București și Ilfov solicită acordarea gratuității în comun pentru toți elevii bucureșteni, nu doar pentru cei din învățământul obligatoriu/ Florinela Iosip

Asociația Elevilor din București și Ilfov solicită acordarea gratuității la transportul local în comun pentru toți elevii bucureșteni, nu doar pentru cei din învățământul obligatoriu. Adică inclusiv pentru cei din clasa a XI-a și a XII-a. Poziția asociației vine după ce Primăria Capitalei a transmis că va adopta o hotărâre prin care va asigura gratuitatea mijloacelor de transport în comun RATB doar pentru elevii din învățământul obligatoriu.

Asociația Elevilor din București și Ilfov salută și consideră oportună inițiativa Primăriei Generale a Municipiului București privind acordarea gratuității la transportul public local de călători pentru elevii din învățământul preuniversitar obligatoriu acreditat/autorizat care frecventează cursurile unei instituții de învățământ din Municipiul București. În ciuda faptului că Bucureștiul nu ar fi primul oraș în care elevii au gratuitate la transportul în comun, două exemple care aplică cu succes această măsură fiind reprezentate de Cluj și de Brașov, ne bucurăm că și elevii capitalei vor putea beneficia de această facilitate, dacă proiectul de hotărâre va fi votat în ședința Consiliului General din 12 decembrie a.c.

AEBI solicită primarului general al Capitalei și consilierilor generali să susțină un amendament, în urma căruia transportul în comun să fie gratuit pentru toți elevii bucureșteni, nu doar pentru cei din învățământul obligatoriu. Considerăm că adoptarea hotărârii în forma actuală i-ar discrimina pe elevii din clasele a XI-a și a XII-a și ar reprezenta o încălcare a principiului echității, enunțat la art. 3 din Legea educației naționale nr. 1/2011 și invocat în expunerea de motive a proiectului de hotărâre. Pentru identitate de rațiune, menționăm că în celelalte unități administrativ-teritoriale din țară care aplică această măsură facilitatea este acordată pentru toți elevii din învățământul preuniversitar, nu doar pentru cei din clasele I-X.

Deși Constituția României consacrează la art. 32, alin. (4) principiul fundamental al gratuității învățământului de stat, părinții elevilor care folosesc atât metroul cât și transportul public local

pentru a ajunge la școală plătesc anual 720 lei. Făcând un exercițiu de imaginație, diferența între costurile de transport pentru un elev din municipiul București și alocația pe care acesta o primește este de 264 de lei pe an. De aceea, după ce am achitat abonamentele, rămânem cu 264 lei care ar trebui să fie suficienți pentru mâncare, îmbrăcăminte, cărți, caiete etc. Acordarea gratuității pentru elevii la transportul local în comun ar însemna un beneficiu de 25 de lei/lună în activul patrimonial al acestora prin scutirea unor costuri necesare pentru a ajunge la școală. În acest sens, solicităm tuturor consilierilor generali să susțină adoptarea proiectului de hotărâre împreună cu amendamentul mai sus amintit.

Totodată, în susținerea amendamentului propus facem precizarea că acordarea acestei facilități și pentru elevii din clasele a XI-a și a XII-a ar putea reprezenta un argument în plus pentru ca aceștia să continue cursurile și după finalizarea celor zece clase obligatorii. Considerăm că acest subiect trebuie să reprezinte un real interes în ochii decidenților locali, mai ales în contextul recentului raport al Băncii Mondiale, care arată că în cazul României orice an în plus de școală față de învățământul obligatoriu aduce o creștere a venitului personal cu 11,4%. Astfel, efortul financiar al municipalității se va întoarce pe termen lung. „Mă bucur că Primăria Generală a Municipiului București a indentificat o problemă esențială care blochează ca învățământul să fie gratuit pentru elevi și chiar mai mult, a reușit să vină cu o soluție, oferirea elevilor posibilitatea de a beneficia de transportul în comun gratuit. Oricât de mult îmbrățișez această soluție, consider că este important că transportul să fie gratuit pentru toți elevii, nu doar pentru cei care sunt în învățământul obligatoriu. Asociația Elevilor din București și Ilfov s-a îngrijit de această problemă încă dinainte de înființare. Personal, am coordonat în vara anului acesta redactarea și diseminarea unui chestionar privind importanța gratuității la transportul local în comun, chestionarul fiind completat de mai bine de 11.000 de elevi bucureșteni, iar răspunsurile diseminate decidenților locali.” a declarat Anne-Marie-Bianca Arcidiacono, președintele Asociației Elevilor din București și Ilfov. AEBI este singura organizație reprezentativă și independentă a elevilor din municipiul București și județul Ilfov. AEBI a fost înființată în toamna anului 2018 din dorința elevilor reprezentanți din București și Ilfov de a pune bazele unei asociații independente, cu personalitate juridică, care să lupte pentru apărarea, promovarea și respectarea drepturilor și intereselor comune ale elevilor din București și Ilfov.

ROMÂNIA CURATĂ: Dacă e gratuitate la transportul public pentru elevii din București, să fie pentru toți!/Cristian Ghingheș

Conform primului proiect de pe ordinea de zi a ședinței Consiliului General al Municipiului București de miercuri, 12 decembrie, toți elevii din învățământul preuniversitar obligatoriu ar urma să circule gratuit cu mijloacele de transport public de călători ale operatorilor ce prestează servicii de transport pe raza teritorială a municipiului București. Propunerea este susținută atât de Consiliul Municipal al Elevilor (CME) București, cât și de Asociația Elevilor din București și Ilfov (AEBI).

Totuși, dacă proiectul va fi aprobat în forma inițială, de facilitate vor putea beneficia doar elevii din clasele I-X întrucât primul articol restrânge aria de aplicare la elevii din învățământul obligatoriu. Pe această cale, Asociația Elevilor din București și Ilfov (AEBI) a emis astăzi oficial un comunicat de presă în care solicită primarului general al Capitalei și consilierilor generali să susțină un amendament în urma căruia transportul în comun să fie gratuit pentru toți elevii bucureșteni, nu doar pentru cei din învățământul obligatoriu.

Comunicatul AEBI:

Considerăm că adoptarea hotărârii în forma actuală i-ar discrimina pe elevii din clasele a XI-a și a XII-a și ar reprezenta o încălcare a principiului echității, enunțat la art. 3 din Legea educației naționale nr. 1/2011 și invocat în expunerea de motive a proiectului de hotărâre. Pentru identitate de rațiune, menționăm că în celelalte unități administrativ-teritoriale din țară care aplică această măsură facilitatea este acordată pentru toți elevii din învățământul preuniversitar, nu doar pentru cei din clasele I-X.

Deși Constituția României consacrează la art. 32, alin. (4) principiul fundamental al gratuității învățământului de stat, părinții elevilor care folosesc atât metroul cât și transportul public local pentru a ajunge la școală plătesc anual 720 lei. Făcând un exercițiu de imaginație, diferența între

costurile de transport pentru un elev din municipiul București și alocația pe care acesta o primește este de 264 de lei pe an. De aceea, după ce am achitat abonamentele, rămânem cu 264 lei care ar trebui să fie suficienți pentru mâncare, îmbrăcăminte, cărți, caiete etc. Acordarea gratuității pentru elevii la transportul local în comun ar însemna un beneficiu de 25 de lei/lună în activul patrimonial al acestora prin scutirea unor costuri necesare pentru a ajunge la școală. În acest sens, solicităm tuturor consilierilor generali să susțină adoptarea proiectului de hotărâre împreună cu amendamentul mai sus amintit.

Totodată, în susținerea amendamentului propus facem precizarea că acordarea acestei facilități și pentru elevii din clasele a XI-a și a XII-a ar putea reprezenta un argument în plus pentru ca aceștia să continue cursurile și după finalizarea celor zece clase obligatorii. Considerăm că acest subiect trebuie să reprezinte un real interes în ochii decidenților locali, mai ales în contextul recentului raport al Băncii Mondiale, care arată că în cazul României orice an în plus de școală față de învățământul obligatoriu aduce o creștere a venitului personal cu 11,4%. Astfel, efortul financiar al municipalității se va întoarce pe termen lung.

Mă bucur că Primăria Generală a Municipiului București a identificat o problema esențială care blochează ca învățământul să fie gratuit pentru elevi și, chiar mai mult, că a reușit să vină cu o soluție, și anume transportul în comun gratuit pentru elevi. Oricât de mult îmbrățișez această soluție, consider că este important ca transportul să fie gratuit pentru toți elevii, nu doar pentru cei care sunt în învățământul obligatoriu. Asociația Elevilor din București și Ilfov s-a îngrijit de această problemă încă dinainte de înființare. Personal, am coordonat în vara anului acesta redactarea și diseminarea unui chestionar privind importanța gratuității la transportul local în comun, chestionarul fiind completat de mai bine de 11.000 de elevi bucureșteni, iar răspunsurile au fost transmise decidenților locali. – a declarat Anne-Marie-Bianca Arcidiacono, președintele Asociației Elevilor din București și Ilfov (AEBI)

ADEVĂRUL: Dosarul „droguri pentru elevii liceelor de elită”. Cum au fost transformați unii liceeni în traficanți de cannabis/ Costel Crângan

Dosarul DIICOT legat de cauză s-a soldat cu 46 de condamnări (la pedepse mai degrabă simbolice) și la plata unor cheltuieli de judecată piperate. Motivarea instanței, întinsă pe 148 pagini, arată că în rețeaua respectivă au fost făcute peste 500 de tranzacții, în numai cinci luni, în patru licee din Galați. Sute de liceeni din Galați au făcut parte, în perioada septembrie 2016- martie 2017, dintr-o rețea extinsă de trafic și de consum în formă continuată de droguri de mare risc.

Ancheta realizată de Direcția pentru Investigarea Infracțiunilor de Crimă Organizată și Terorism (DIICOT) s-a soldat cu un dosar cu mii de pagini, în urma căruia judecătorii au decis, în toamna lui 2018, să condamne 46 de persoane la pedepse care merg de la trei ani de închisoare până la amenzi și consemnarea la domiciliu sub supraveghere.

Ancheta DIICOT a început în iulie 2016, atunci când au apărut indicii (din alte dosare penale legate de traficul de droguri de mare risc) că în mai multe licee din Galați s-a format o rețea amplă de procurare și de consum de substanțe interzise.

În 8 noiembrie 2016, anchetatorii au obținut din partea Tribunalului Galați autorizația de interceptare a telefoanelor unor membri ai rețelei, prilej cu care lucrurile au început să se contureze.

În timp de circa cinci luni, au fost descoperite sute de tranzacții cu cannabis (cele mai multe în doze destinate consumatorilor finali), precum și mecanismele prin care se făceau comenzile și livrările. În martie 2017 s-au făcut primele percheziții, prilej cu care a fost confiscat aproape un kilogram de cannabis, telefoane mobile, grindere și bani, fiind arestate preventiv două persoane.

În cauză au fost vizate peste 200 de persoane, însă, în final, doar 46 au fost identificate și au făcut obiectul trimiterii în judecată. Printre cei 46 de inculpați se numără și o mulțime de minori, elevi la Colegiul Național Vasile Alecsandri (de unde provin marea majoritate), Colegiul Național Alexandru Ioan Cuza, Liceul Tehnologic Sfânta Maria, Colegiul Tehnic Radu Negru (toate din Galați) și Colegiul Central (din București).

Șase dintre inculpați au primit pedepse cu închisoarea între trei luni și trei ani, însă în toate cazurile judecătorii au decis să suspende executarea condiționată a pedepselor. Ceilalți 40 de inculpați, toți elevi, au primit amenzi cu un quantum cuprins între 900 și 1.800 de lei de fiecare, corespunzător a

90-180 de zile amendă, plus obligația de a sta acasă în weekend timp de două-șase luni, precum și obligația de face consiliere psihologică.

Cum acționau traficanții

Includerea liceenilor în rețeaua de trafic de droguri s-a făcut printr-un mecanism simplu, după cum rezultă din motivarea sentinței penale dată în urmă cu câteva zile de Tribunalul Galați. Dealerii (Gheorghe Amărgărintei – 35 ani, fără ocupație, recidivist; Alexandru Trandaf – 22 ani, student inginerie; Piciu Marcus Gabriel - 22 ani, student la drept; Elefteriu Alexandru Emilian –24 ani, fără ocupație; Luca Andrei Radu - 21 ani, fără ocupație; Iftimie Andrei George – 22 ani, fără ocupație) îi contactau pe elevi la diverse petreceri (baluri, zile de naștere samd).

La început le ofereau, fără bani, o doză (o țigară) cu cannabis), apoi le spuneau că „pot face rost” și de altele contra a 50 sau 60 de lei. Evident, ei aveau deja stocurile pregătite, după cum aveau să descopere anchetatorii. Ulterior, unii dintre liceeni au fost transformați în „oameni de legătură” cu traficanții – practic au devenit la rândul lor dealeri de droguri – fiind cei care intermediu achizițiile pentru colegii lor.

Recompensa lor era că mai puneau și ei 10 lei la prețul fiecărei doze, care ajungea astfel să se vândă cu 60-70 sau chiar 80 de lei. Bani adunați din tranzacții erau folosiți de intermediari tot pentru a cumpăra droguri, în scop de consum personal. Comenzile se făcea telefonic, în limbaj cifrat, iar intermediarii ridicau marfa din locul (comunicat tot cifrat) și la momentul stabilit de traficanții principali. Conform interceptărilor din dosar au fost identificate peste 500 de tranzacții doar în cele cinci luni de supraveghere, ceea ce arată că amploarea fenomenului „droguri în licee” era foarte extinsă. Unele aspecte ale cauzei (privind consumul de substanțe de tipul „etnobotanice”) au fost disjuncte în dosare penale în lucru sau finalizate cu neînceperea urmăririi penale.

Se consumau droguri și în licee

Din ancheta DIICOT rezultă că marea majoritate a drogurilor procurate au fost consumate la diverse petreceri private și în cluburile din Galați, însă o parte din marfă a fost fumată chiar în incinta sau în imediata apropiere a liceelor în care învățau elevii, sub formă de „poștă” (cinci-șase elevi trăgeau pe rând din țigara cu cannabis). De asemenea, a rezultat că rețeaua procura și distribuia și ecstasy, însă cu ocazia perchezițiilor nu s-a găsit la inculpați decât marijuana.

Printre liceenii transformați în traficanți se numără și foarte multe fete (unele din familii foarte bune, părinții lor fiind fie prosperi oameni de afaceri, fie funcționari publici cu funcții).

Dincolo de pedepsele modice, judecătorii au decis, în majoritatea cazurilor, că recidiva în interiorul perioadei de încercare (care este între doi și patru ani) va duce la încarcerarea condamnaților. În plus, toți cei 46 de inculpați au fost obligați la achitarea unor cheltuieli de judecată piperate, pentru a acoperi costurile complicatei anchete penale.

Cea mai mare sumă de trebuie achitată este de 8.000, iar totalul cheltuielilor puse pe seama inculpaților depășește 200.000 de lei. Și Ministerul Justiției a pierdut bani la această „afacere”, plătind din fonduri proprii onorarii pentru avocații din oficiu în sumă de peste 15.000 de lei.

Cazul a determinat și schimbări în regulamentele interne ale unor licee, ale căror conduceri au decis pedepse mult mai aspre pentru elevii prinși fumând (indiferent dacă este vorba de țigări clasice sau de substanțe psihotrope).

NAȚIONAL: Primăria Capitalei nu mai vrea școli cu program în trei schimburi/ Bogdan Borcea

Cum peste 13.000 de elevi studiaza in trei schimburi, ca in fabrica, in 11 școli din București, municipalitatea cauta o soluție pentru a elimina supraaglomerarea din unitățile de învățământ.

“Nicio unitate de învățământ cu program in trei schimburi” e un program municipal de investiții care are ca obiect general dezvoltarea infrastructurii unităților de învățământ care funcționeaza in trei schimburi și cu efective mari de elevi. O comisie desemnata prin dispoziția Primarului General al Municipiului București va proceda la analiza situației existente, identificarea soluției pentru asigurarea infrastructurii necesare desfășurării procesului educațional, identificarea de imobile, negocierea in vederea achiziționării acestora, daca e cazul, și întocmirea documentației necesare investigației, se arata intr-un proiect care va fi discutat la ședința de miercuri a Consiliului General al Municipiului București (CGMB). Fondurile necesare pentru finanțarea acestui program sunt asigurate din bugetul local al Municipiului București. Educația in trei schimburi e o problema majora in Capitala, creșterea numarului de locuințe noi, mai ales in zona Baneasa și Militari, nu a ținut cont de

infrastructura sistemului de învățământ și, mai mult, s-a ajuns în situația în care 30 de copii să învețe într-o clasă, cu cinci mai mult decât stabilește legea învățământului. Peste jumătate dintre elevii din România învață în școli supraaglomerate sau subutilizate, o treime dintre clădiri au fost construite înainte de 1963, peste 2000 dintre ele nu au toalete în interior, iar în ultimii șase ani nu a fost construită nicio unitate de învățământ nouă.

EVENIMENTUL ZILEI: Școala românească cu metode de predare învățate la NASA/ Dan Gheorghe

Matematica, Informatica și Fizica nu înseamnă doar cifre și algoritmi. Ele sunt și despre solidaritate, logică și curajul de a sparge bariere. Asta au învățat trei profesoare de la Liceul Teoretic „Dante Alighieri” din București în privința felului în care științele pot fi predate. Orizonturi pe care le-au aflat participând la o tabără cu scop didactic a NASA.

Povestea aceasta este dedicată oamenilor catedrei care, așa cum spun chiar ei, vor să facă din școala lor un loc cât mai atractiv pentru elevi. Directoarea liceului, Maria Dan, profesoară de Matematică, a fost în 2016 în tabăra din Huntsville, statul Alabama, la ceea ce oficial se numește „Honeywell Educators at Space Academy”.

Dar cea care deschisese acest drum, încă din 2010, a fost Luminița Ciocar, profesoară de Informatică și de Fizică. Pentru ca în 2017 să vină rândul Doinei Preda, profesoară de Informatică și de Matematică.

De plătit, nimic din ceea ce însemna să stai acolo, timp de șapte zile. Este un program pentru profesori din toată lumea.

La început, când trebuia să aplici, aveai de răspuns la o întrebare simplă. De ce vrei să participi la tabăra asta? Maria Dan a scris simplu și concis. „Vreau să învăț noi metode de predare”. La fel și colegile ei susținuseră, la timpul lor. Au fost acceptate fără nicio rețineră.

Toate trei oftează, când vine vorba despre învățământul românesc, cel atât de aglomerat cu informații, și mai ales teoretizat peste măsură. „Visăm la o școală în care copiii să vină cu plăcere!”. Directoarea are totuși curajul speranței. După 32 de ani petrecuți la catedră.

Fuselajul cu de toate. Și cu paste

Ok, ca să vorbim în stil american, ce ați făcut peste Ocean? În tabăra aceea din Huntsville erau sute de profesori. Este, spun gazdele mele, un fel de filială a NASA. Acolo e și un muzeu cu aproape toate navele spațiale care au fost în serviciu cândva, mai demult sau mai de curând. Și mulți dintre foștii astronauți, Acum în calitate de traineri.

Învățăceii erau împărțiți în grupe de câte 15 oameni, din diverse țări. Astfel că engleza devenise limba universală. Nu vă gândiți la caiete, la bănci, la cursuri, la tocit coatele de cărți. Nici pomeneală!

Un prim exemplu de lucru practic. Ai de construit fuselajul unei nave spațiale. Primești un buget, să zicem 100 de dolari. Faci lista de materiale. Estimare de costuri. Te gândești și la bani, și la calitate. Inițiativă. Imaginație. Perspectivă. Puteai să folosești orice fel de ingredient. „Chiar și paste”, zice Maria. Paste de mâncat? “Da”, surâde, văzând surprinderea mea. La final, fiecare echipă vine cu prototipul. Care va fi verificat. Cum se verifică? Lei un ou crud și îl pui în spatele fuselajului, care e ca un fel de scut. În față, un arzător, în genul unui pistol. Se dă drumul la flacără. Dacă oul rămâne întreg, atunci se cheamă că ai făcut un fuselaj de calitate.

Elicopter prăbușit. Salvare de urgență

Alt exercițiu. De construit o parașută. În miniatură. Pungi, hârtie, sfoară, sticle din plastic, bețișoare. Trebuie s-o faci să plutească, atunci când i se dă drumul de la înălțime.

Au mai fost și în pădure, la orientare în teren. Au stat și pe o platformă care se sprijinea pe un singur picior, amplasat în mijloc. Echipa trebuia să se răspândească pe suprafața aceea instabilă, în așa fel încât să nu se răstoarne. Acționând toți ca unul. Li s-a demonstrat că dacă țipau, nemișcați fiind, numai vibrațiile acelea produse în corp puteau să destabilizeze întregul sistem.

Cel mai complicat era să fii învârtit, legat fiind într-un cadru metalic. Simțind ce este aceea forță centrifugă.

A venit și rândul salvării dintr-un elicopter prăbușit în apă. Situație de urgență. Ești în mijlocul unui lac. Ai o singură supapă prin care poți ieși. Păstrează-ți cumpătul! E nevoie de organizare. Spiritul de înțelegere se face remarcant. Șeful echipei stabilește ordinea în care fiecare membru iese din cutie. În desăvârșită ordine. Fără panică, în ordine desăvârșită.

Nu în ultimul rând, simularea unui zbor spațial. Cuplarea cu o altă navă. Maria Dan, de pildă, a fost pilot, în acest caz. Aveai de apăsut pe niște butoane, într-o anumită ordine.

„Totul se face în echipă, în America”

Maria își amintește că primise ca misiune să asambleze o rachetă în miniatură. Un kit pe care îl găsești în orice magazin din America. Nu costă mai mult de 15 dolari. Pare a fi doar o jucărie. Dar nu este. Aici e vorba de a-ți dezvolta minuțiozitatea. Au și lansat racheta, cu succes. „Totul se face în echipă, în America”, observă Luminița Ciocar. Până și testele de peste an ale elevilor, în școli, sau examenele finale, înseamnă mai presus de orice lucrul în cadrul unui proiect comun. Nu e ca la noi, unde la testare ești singur. „La noi se cultivă individualismul”, o altă remarcă despre diferența de viziune asupra educației între două lumi.

Ce ați aflat până acum despre tabăra aceea din Alabama sunt doar câteva exemple dintr-o multitudine de activități. Acum însă urmează o întrebare de căpătâi. Ce au reușit românele noastre să schimbe în propria lor școală, întorcându-se cu o asemenea experiență, și de viață, și de profesie.

Ei, ca la noi, cum îmi dau de înțeles. Trebuie să împaci și capra, și varza. Ai o programă obligatorie pe care s-o respecti. Poți, în schimb, să intri în teritoriul activităților opționale.

Salut! Sunt robotul Sphero!

Luminița mi-l prezintă pe robotul Sphero. E ca o mingiuță, dintr-un plastic transparent. În interior sunt tot felul de componente metalice. Ai zice că e o jucărie. Nu e. Profesoara are și o tabletă. O conectează, prin unde, la ghemotoc. Apoi cu degetul desenează pe ecran un zig-zag. Aceasta e traiectoria pe care o va urma mingiuța. Îi dă semnalul de start, după ce a pus-o pe podea. Aparatul își aprinde pe dată beculuțele. Semn că a înțeles ce i s-a cerut. Urmează exact acel drum. Vă explic lucrurile așa, ca un profan. Joaca asta, în aparență, are o întrebuintare clară pentru elevii de la clasa a IX-a. „Ei au algoritmi pe care nu-i înțeleg cum se aplică”. Tableta și roboțelul i-au luminat. Copiii au făcut un labirint, programând traiectoria sfârlezei umblătoare. „Au sesizat mișcarea, au măsurat, au scris un program, în funcție de problema cerută”. Noțiuni de Matematică, de Fizică. Dincolo de cifre, înțelegere...

REPUBLICA: Educație cu scaunul în cap/Marcel Bartic

Un profesor de la o școală din Ploiești a pus în practică, mai zilele trecute, o inedită metodă pedagogică. I-a aruncat unui elev de-al lui, probabil în scopul transmiterii de cunoștințe, un scaun în cap. Adolescentul și părinții lui nu au apreciat zelul formator al dascălului, așa că povestea a ajuns să fie anchetată de Poliție și Inspectoratul Școlar, iar cadrul didactic a fost scos de la clasă.

Destul de repede au apărut și vocile care îl exonerează pe dom' profesor de responsabilitate. Elevul are probleme grave de disciplină, poate și un istoric nu foarte favorabil în raport cu instituția de învățământ, care îl școlarizează. De aici și până la teoriile iacobine ale unor profesori, de părere că un scaun în cap ar fi cam puțin, nu a mai fost decât un pas. Ceea ce ne duce într-o direcție complet greșită.

S-o luăm cu începutul. Unii ar putea spune că elevul este cel care a greșit. Că nu a manifestat respect față de cadrul didactic. Hai să admitem că ar fi un caz de indisciplină.

Cine e de vină?

Elevul, s-ar grăbi unii să spună. Pramatia! Haimanaua! Huoo!

La zidul rușinii cu el!

Așa să fie oare, stimați concetățeni? Mă îndoiesc. Ia să cântărim faptele, așa cum sunt ele cu adevărat.

Orice copil care (ne) intră pe poarta școlii e ca o plastilină care abia așteaptă să fie modelată. Unii profesori din țara asta au harul de a face adevărate opere de artă din aceste ghemotoace de plastilină. Precum maestrul Geppetto din poveștile de altădată, reușesc să dea, după ani și ani, cu efort și pasiune, suflet, emoție și minte mogâldețelor cu ochi curioși din sala de clasă. Mă înclin cu respect profund în fața acelor cadre didactice, care își fac meseria cu drag de copii și sunt conștienți de misiunea nobilă a educației. Nu a zis nimeni că e ușor. Sau că ar exista vreo rețetă sigură de a face din cei mici adulți siguri pe ei, responsabili și fericiți. Dar nu am nici o îndoială că sunt destule astfel de exemple și nu sunt eu acela, care să nu vadă în jurul lui oameni minunați, rezultatele muncii unor dascăli extraordinari.

Ce ne facem însă dacă plastilina nu ia forma pe care ne-o dorim? Cum procedăm dacă profesorii și părinții nu au chemarea, harul sau inspirația de a ajuta copilul să facă pașii corecți în viață?

Aici nu am un răspuns foarte clar dar știu ce face sistemul nostru de educație. Hârtii.

Rapoarte. Informări. Planuri de măsuri. Coduri de etică. Tabele în excel cu date statistice. Comiții și comitete. În general, orice ar ține loc de intervenție competentă, reală și asumată. Când se îngroașă gluma și copilul se transformă în delicvent, în loc să vedem unde și ce am greșit în tot procesul ăsta educațional, lovim tot în bucata de plastilină. Păi cum, ăsta micu' de ce nu s-a conformat? Că noi avem, uite, rapoarte, planuri de măsuri, tabele în excel...

E clar că nu reușim să ieșim din paradigma învățământului de secol XIX. Școala gândită după nevoile revoluției industriale, care trebuia să livreze forță de muncă calificată și disciplinată. Nu există soluții pentru copiii cu alte nevoi, așa că aceștia intră repede la categoria rebuturi școlare iar destinația lor este, de cele mai multe ori, închisoarea sau centrele de dezintoxicare. Un statut marginal, de care nu se simte nimeni responsabil. În pofida faptului că experimentăm deja de zeci de ani această situație, continuăm să ignorăm situația sau să o acoperim cu măsuri birocratice fără nici un efect real. Scăderea notei la purtare? Neîncheierea mediei școlare? Exmatriculare? Cu ce îl ajută toate astea pe copilul respectiv să se integreze în societate?

Nu sunt, mai degrabă, simptome ale dorinței noastre de a scăpa de "problemă"?...

Cum pregătești profesorii, stimate Minister al Educației Naționale, pentru a fi cu adevărat de folos acestor copii? Ce pregătire le asiguri, încă de pe băncile facultății, ca să fii sigur că acești oameni vor avea echilibrul psihic, stăpânirea de sine, tehnicile și abilitățile de comunicare cu elevii "problemă"? Unde sunt cursurile de management ale situațiilor de criză în clasă? Unde sunt psihologii, experții și mentorii, care trebuie să le fie alături profesorilor debutanți în primii lor ani de profesorat? Sau, de ce nu, și părinților? Ce relevanță au acele concursuri de titularizare, dacă nu sunt în stare să trimită în fața copiilor profesioniști adevărați în cariera didactică?

Să recunoaștem, nu avem nimic din toate acestea. Există doar mormane de dosare, care ascund incompetență și dezinteres față de acești elevi. Eșecul e al nostru, nu al lor. Dacă am vrea cu adevărat să găsim soluții, ar trebui să reformăm din rădăcini tot sistemul românesc de învățământ. Pentru că e gândit pentru olimpici. Restul, să se descurce fiecare cum o putea. În încheiere, mă întreb dacă, în cazul de față, e nevoie să arăt solidaritate de breaslă.

Îmi pare rău, nu pot să o fac. Pentru că, indiferent de ce ar face sau ar spune copilul din fața mea, eu sunt adultul și profesorul, care trebuie să acționeze calm și responsabil. Dacă simt că nu pot să fac față, apelez la cei care știu cum să facă asta. Cer ajutor. Recunosc că nu știu ce e de făcut. Nu ascund gunoiul sub preș. ăsta e primul pas spre găsirea unei soluții.

Noi, cadrele didactice, trebuie să respingem și să ne delimităm de orice gest de agresiune împotriva copiilor. O minimă solidaritate cu elevul lovit ne-ar aduce mai mult respect și apreciere din partea societății românești decât dacă ne izolăm în teoria cetății asediate și refuzăm să acceptăm realitatea. Uneori, și tăcerea înseamnă complicitate. Un gest de compasiune, acordat altruist, fără încrâncenare și resentiment, ne-ar face mai umani. Ne-ar evidenția, o dată în plus, vocația de profesori.

GÂNDUL: Profesor filmat în timp ce LOVEȘTE CU SCAUNUL un elev, într-o școală din Ploiești/ *Laura Petrescu*

Un profesor pensionar a fost filmat în timp ce încerca să lovească cu scaunul un elev de clasa a șaptea într-o școală din Ploiești. Incidentul este anchetat de Poliție și de Inspectoratul Școlar Județean, dar profesorul nu poate fi sancționat administrativ, deoarece nu are contract cu școala, ci doar îl înlocuia pe titularul aflat în concediu medical.

Incidentul a fost confirmat de inspectorul șef al ISJ Prahova, Nicolae Angelescu, iar o anchetă care să clarifice exact ce s-a întâmplat a fost demarată la Școala "Ioan Grigorescu" din cartierul Dorobanțu din Ploiești.

În imaginile postate pe Facebook de un cotidian local, se vede cum un profesor ridică un scaun și încearcă de mai multe ori să lovească cu el un elev, dar acesta reușește să se ferească și să se ascundă după un cuier.

"Incidentul s-a produs marți, la ultima oră de curs, la clasa a șaptea. Profesorul ar fi fost scos din sărite din cauza unui comentariu. Ar fi fost provocat, din ce am discutat cu directoarea. Trebuia să aibă un alt comportament. Este regretabil ce s-a întâmplat," a declarat Nicolae Angelescu.

Inspectorul șef a explicat că profesorul filmat este pensionar și fusese rugat de profesorul titular de biologie - care este în concediu medical - să-i țină locul pentru o săptămână. Pensionarul nu are încheiat vreun contract de muncă cu școala.

"În urma incidentului, de luni, acesta nu va mai intra la ore," a anunțat Anghelescu. Pe lângă ancheta Inspectoratului școlar, și Poliția a demarat o investigație pentru a lămuri ce s-a întâmplat.

DC NEWS: Românii, ultimul loc în UE la un capitol extrem de important /Vlad Manolache

Românii se situează pe ultimul loc în Uniunea Europeană în privința participării la programe de educație.

Proporția persoanelor adulte în vârstă de muncă (15-64 ani), care iau parte la programe de educație formală sau non-formală ori la programe de formare profesională (training), a crescut în ultimul deceniu în Uniunea Europeană, de la 35,2% în 2007 la 45,1% în 2016, însă România se situează pe ultimul loc în Uniunea Europeană, cu o rată de participare de doar 7% în 2016, arată datele publicate luni de Eurostat.

În 2016, cea mai ridicată rată de participare la programele de educație sau formare profesională se înregistra în Olanda (64,1%) și Suedia (63,8%). În Austria, Ungaria, Finlanda, Marea Britanie, Germania, Franța și Germania, rata de participare la programele de educație sau formare profesională era cuprinsă între 50% și 60%.

Bulgaria, mult înaintea României

Cele mai scăzute rate de participare la programele de educație sau formare profesională se înregistrau în Bulgaria (24,6%), Grecia (16,7%) și România (7%).

Adulții participă în principal la programe de educație non-formală, precum cursuri de pregătire profesională care au legătură cu locul de muncă, acestea fiind cele mai multe, precum și la cursuri de cultură generală sau deprinderi de viață, care sunt organizate în afara sistemului de educație formală. La nivelul Uniunii Europene, 42,6% dintre adulți au luat parte la programe de formare profesională (training) non-formale în 2016, comparativ cu 5,8% dintre adulți care au participat la programe de educație profesională formale. În România, 5,6% dintre adulți au luat parte la programe de formare profesională non-formale în 2016, comparativ cu 1,7% dintre adulți care au participat la programe de formare profesională formale.

ZIARE.COM: Revoluția digitală schimbă radical economia. Cum ne ajutăm copiii să fie pregătiți pentru meseriile viitorului? Iată câteva exemple/ Camelia Badea

Romania ar trebui să introducă Educația Digitală ca materie obligatorie încă din clasa întâi, așa cum au făcut deja alte țări, printre care Suedia sau chiar Republica Moldova. "Trebuie să alfabetizăm digital și tehnologic tânăra generație, ca să aibă o șansă în economia viitorului", subliniază Andreea Paul, președintele Asociației INACO - Inițiativa pentru Competitivitate.

"Prin practică, elevii reușesc să rețină cam 90% din informații și din experiențele trăite. Dacă doar le povestim despre noile tehnologii, copiii noștri rețin cam 20%, iar dacă citesc despre ele abia 30%. Deci esențială este practica", a declarat Andreea Paul pentru Ziare.com.

Iar ca să "legăm educația românească de viitor", e nevoie de laboratoare inteligente în toate școlile din România, mai susține aceasta.

"Trebuie să alfabetizăm digital și tehnologic tânăra generație, ca să aibă o șansă în economia viitorului. Dar nu este ușor să îi convingem pe decidenții publici, care n-au înțeles încă nici măcar rolul educației digitale din primele clase școlare.

De pildă, frații noștri de peste Prut, moldovenii, au introdus materia Educație Digitală ca materie obligatorie încă din clasa întâi, începând din septembrie 2018. Suedezii, care au cel mai performant sistem de educație din lume, au această materie obligatorie tot din primii ani de școală.

La noi încă nu se face alfabetizarea digitală la școală, deși nevoia este uriașă. Aproape toți copiii folosesc telefoane mobile, calculatoare, tablete, dar nu reușesc să gestioneze noianul de informație care navalește în viața lor prin intermediul acestor noi tehnologii. Și această alfabetizare digitală presupune inclusiv cultivarea abilității de a separa informația adevărată de cea mincinoasă, de a identifica informația corectă și pe cea manipulatorie. Pe scurt, de a reuși să depistezi semnalul, într-o lume a zgomotului informațional", explică plastic Andreea Paul.

"Ghidul meseriilor viitorului", o premieră în România

In acest scop, INACO a facut deja cativa pasi.

"Noi am croit primul 'Ghid al meseriilor viitorului' din Romania. Scopul a fost sa oferim un scurt tur virtual in lumea de maine, ca sa ii ajutam pe elevi sa isi aleaga mai usor parcursul profesional.

'Ghidul meseriilor viitorului' este public, cu acces liber pe site-ul INACO. E foarte prietenos redactat, cu texte putine, poze si hyperlink-uri pe care, daca dai click, esti ghidat catre spoturi video. E dinamic, exact pe sufletul tinerilor pentru care este elaborat", ne-a povestit Andreea Paul. Ghidul a fost publicat chiar in prima zi de scoala din acest an, pe 10 septembrie.

"Apoi am discutat cu elevii din licee, am avut sesiuni de instruire cu parintii si cu cadrele didactice. Peste 1.600 de persoane au intrat in contact direct cu noi.

Am vorbit despre tot ceea ce implica tehnologiile 4.0 si despre aceasta revolutie digitala pe care noi o traим chiar acum si care schimba integral locurile de munca, prin robotizare, prin imprimare 3D, prin inteligenta artificiala, prin realitate virtuala augmentata etc. Se schimba radical, asadar, si piata muncii, si tara noastra. Toata Europa in ansamblu, toata omenirea la nivel global, toate domeniile de activitate se schimba - de la agricultura pana la comert, de la productie industrială pana la medicina. Ce ne propunem noi acum este sa premiem, impreuna cu 5 firme private si cu Primaria Sectorului 3, 14 elevi din cele 14 licee ale sectorului care participa la competitia de eseuri 'Cum imi proiectez propria meserie in viitor'. Castigatorii vor fi desemnati pe 10 decembrie, ii vom anunta si pe data de 16 decembrie ii vom premia in cadrul unui eveniment festiv", a anuntat presedintele INACO.

ȘCOALA9: Nimeni nu vrea să stea aici/ Anca Iosif

Ce se va întâmpla cu copiii dintr-un loc în care cuvintele cheie sunt „cuțite”, „furt” și „pușcărie”?

Un traseu de cățărăt începe, de multe ori, în trei puncte. Două prize de care să te agăți cu mâinile, una pe care să înghesui un vârf de picior. Sau invers. Un start pentru rezolvare unei probleme – mai grea sau mai ușoară –, de la care-ți croiești drum spre top, priză, după priză. Câteodată vei calcula greșit o mișcare, vei estima că e sigur să-ți pui piciorul într-un loc din care va aluneca. Va fi o secundă în care inima se va face mică, frica va invada creierul, șira spinării. Apoi te vei împărăștia pe saltea acoperită cu magneziu de pe palmele cățărătorilor, ca un balon cu apă aruncat de la etajul doi. Te vei uita alte câteva secunde la tavan și vei aștepta ca pulsul să te prindă din urmă. Te vei enerva că nu-ți iese. Vei relua problema, vei repeta startul în cele trei puncte până când vei depăși punctul de poticnire și vei ajunge în top. Saltea va fi acolo ca să atenueze șocuri.

Sala de cățărăt „Fără Limite” e, de patru ani, saltea copiilor din Dallas, un cartier din Vulcan, oraș (încă) minier de 20.000 de locuitori, din Valea Jiului. Dallas este o poreclă pentru mai multe cartiere sărace din diferite orașe din România, ironie care trimite la bogăția texană din serialul american din anii '80 cu același nume. Știrile locale despre cartier deschid, de cele mai multe ori, cu „mascații au descins cu două dube și au făcut trei percheziții”, „unul dintre locurile de evitat, în special noaptea, cu blocurile turn și aleile înguste”, pentru că „un raport al Institutului Național de Statistică arăta că în Hunedoara au fost înregistrate în ultimii ani peste 300 de condamnări la 100.000 de locuitori”. Dallas este printre locurile care ridică cifrele.

Blocurile turn fără interfoane, cu lifturi transformate în debarale și țevi care se văd prin spărturi de pereți la fiecare etaj întunecat, cu haine la uscat pe sârme, afară, cu antene satelit și cu manele răsunând de la ferestre sunt așezate ca-ntr-un amfiteatru, pe trei niveluri despărțite de străzi sau cărări prin pâlcuri de iarbă. Copiii care locuiesc mai jos n-au voie să se plimbe un nivel mai sus, „e periculos”. Unii adulți răscolesc seara containerele de gunoi de pe la colțuri, dimineața femeile își plimbă copiii sau câinii în halate prin fața scârilor, în peticele cu soare; cele două birturi de la parterele blocurilor își așteaptă clienții. Printre blocurile cu acoperișuri transformate într-un orfelinat de saltele, covoare și vitrine, se întrezăresc și crestele deja albite ale masivelor Vâlcan, Parâng, Retezat; stațiunea de schi Straja e la doi pași. Peisajul alpin e un festin pentru ochi și protejează zona de zarvă, dar liniștea e doar aparentă.

La marginea acestui cartier e un loc neașteptat: sala de cățărăt „Fără Limite”, care a prins viață într-o fostă centrală, apoi a fost extinsă într-o fostă baie comunală, construită inițial pentru muncitorii din Vulcan. În stânga sălii e Școala nr. 6, la care merg copiii din Dallas. Una dintre regulile cele mai importante ale sălii, spune fondatorul ei, Felipe Silva, e că nu au voie să se cațăre acolo decât copiii care demonstrează că merg la școală, că trec clasa, că se străduiesc să învețe.

Felipe Silva, un brazilian de 31 de ani, s-a mutat acum șase ani în Lupeni, un oraș la șapte kilometri distanță de Vulcan, când soției lui, Janelle, i s-a propus să vină în România să lucreze la Fundația Noi Orizonturi (FNO) – care de peste 20 de ani ajută comunități dezavantajate –, ca să promoveze programul Student Abroad, prin care se fac schimburi de elevi între țări. Felipe a ajutat-o pe Janelle cu promovarea în școlile din zonă, dar în același timp și-a căutat propriul proiect pe care să-l dezvolte.

Cum începuse să se cațäre de puțin timp, s-a gândit cât de folositoare ar fi o sală într-un loc în care nu sunt multe de făcut în timpul liber. Mai mult de-atât, ar fi fost un spațiu în care copiii să se simtă în siguranță, în care să aibă mentori. FNO a sprijinit inițiativa de la început, iar Felipe a scris proiectul, a căutat loc pentru viitoarea sală, a mers prin școli și a întrebat copiii dacă le-ar plăcea o sală, dacă s-au mai cățărat.

Până să găsească spațiu, adunase deja copii din Lupeni în tabere de escaladă pe stâncă și strânsese 10.000 dolari – cât estimase inițial că ar avea nevoie pentru a construi sala –, de la biserici, fundații, prieteni, familie, din State și din Brazilia. Din România nu a primit niciun ajutor la început. În Lupeni, primarul nu i-a dat loc, așa că a apelat la cel din Vulcan, care „a fost mai deschis la idei noi” și care i-a dat fosta centrală și mai târziu băile.

Fosta centrală e acum vopsită în galben, poartă deasupra intrării o plăcuța albă pe care scrie cu negru „Fără Limite” și stă la poalele dealului spre cartierul Dallas, prima priză din traseul copiilor. E 13:30 și deși abia la 15:00 încep antrenamentele, câțiva copii de primară așteaptă zgribuliți pe scările de la intrare ca Felipe să vină să le deschidă, în timp ce împart o pungă cu semințe negre vrac și se duelează în toiege. „Cea mai importantă regulă de la sală e să fim la școală”, spune una dintre fete.

Brunet, bărbos și athletic, Felipe e de-atâta vreme prin preajmă încât e de-al locului. Când se apropie de sală, copiii, care se jucau deja de o oră în frigul de noiembrie, aleargă spre el, îl strigă pe nume și-l iau în brațe ca și cum nu l-au mai văzut de un an. Când scoate câte un „ce faci, mă, acolo?”, pare că e româna lui de Dallas, nu o limbă prinsă în câțiva ani, mare parte furată de la copii. Felipe e acolo cu zâmbet larg, cu „haide, haide, bine” când copiii se cațără, cu „du piciorul drept unde ai mâna dreaptă”, dar și cu fața serioasă de „nu e voie”, când cineva înjură sau se pregătește de vreo trântă.

Singurul preț pe care trebuie să-l plătească copiii la intrare este prezența la școală, a doua și cea mai importantă priză de start în traseul copiilor, regulă de aur pentru care Felipe nici nu trebuie să-și facă griji. Dacă unul dintre copii lipsește de la ore sau nu-și face temele, dar apare la sală, mereu va fi cineva cu „gura mare”, care să pârască.

A doua regulă importantă este să vină la sală în fiecare sâmbătă la prânz, când citesc împreună o carte pentru copii, iar la final Felipe îi întreabă ce s-a întâmplat în poveste, ca să le testeze atenția. La început nu răspundea nimeni, atenția le era distrasă de orice amănunt. Dar acum copiii se înghesuie în răspunsuri și care mai de care sare să-l corecteze pe Felipe când nu pronunță corect un cuvânt. A treia regulă e să vină de cel puțin două ori pe săptămână la antrenamente, ca să demonstreze că-și pot lua un angajament serios.

Felipe intră în sală, dar îi lasă pe copii afară. „Așteaptă, așteaptă”, le face semn mogâldețelor deja agățate pe afară de grilajul ferestrelor, pe la 14:00. Copiii ciocăne, îl strigă pe nume, chicotesc și-și scurg nasuri și obraji pe geamuri. A încercat, de-a lungul anilor, să-i învețe să respecte și alte reguli. Dacă au antrenament de la 15:00-16:00, vin în intervalul ăla, se cațără, apoi eliberează zona și fac loc următorilor. Dar majoritatea vin cu o oră înainte și stau două după. Când e foarte frig afară, îi mai lasă să stea la vorbă pe canapeaua din sală, dar rulajul grupelor e o regulă de aur, pentru siguranța tuturor. Celor mici le e frică câteodată să meargă seara acasă singuri din cauza „oamenilor cu cuțite”, așa că-și așteaptă frații mai mari să iasă, pe scările din fața sălii.

Copiii care așteaptă sunt frați mulți înghesuți în camere înguste, doi frați într-un pat, două paturi într-o cameră. Sunt copiii care se bucură pentru Sofia, napolitanele orașului la 1 leu, pe care le aduc mereu la sală. Sunt copiii care râd de băiatul cu CES (Cerințe Educaționale Speciale) pentru că nu știe să scrie în clasa a șaptea sau că ia în brațe pe toată lumea și vorbește mult. Sunt adolescenții care se mai acuză unii pe alții cu dățile în care au furat din magazine și intră pe Facebook seara de pe telefoanele mamelor. Sunt copiii îmbrăcați cu haine cu două numere mai mari și care vorbesc despre experiența închisorii ca despre ceva firesc – au avut fie frați, fie tați care au trecut pe acolo sau pe care încă îi așteaptă să iasă. Sunt cei cu părinți în străinătate sau cu familii cu care au încercat s-o ia de la zero în străinătate și au eșuat.

Felipe n-a avut nevoie să facă „reclamă” locului ca să umple sala în primăvara lui 2015. Copiii au mișunat de când începuseră construcția și din primele zile s-au agățat de grilajul albastru de la ferestre cum fac și acum, ca să vadă ce se întâmplă înăuntru, dintr-un loc în care nu li se întâmplă mai nimic bun.

„Nimeni nu vrea să stea aici”, spune Felipe, „și nici nu pot să-i încurajez să rămână”. Chiar dacă el are de gând să rămână cu familia lui (soția și cei trei copii) pe termen lung – pentru liniște, pentru posibilitatea de a îmbina cățărătul cu timpul petrecut în familie cu ajutorul copiilor din Dallas – știe că nu sunt numai lucruri bune, că aici nu au unde să se dezvolte, dincolo de un job de alpinism utilitar, ici-colo.

O zonă care acum 30 de ani prospera datorită industriei miniere, acum oferă doar câteva locuri de muncă la două-trei fabrici din orașe vecine sau la micile magazine locale. A fost vorba să se construiască o fabrică de piese pentru rulajul din mine în Dallas, dar birocrația, hârtiile au fost prea stufoase, așa că patronul s-a răzgândit. Tot în Dallas, printre toate blocurile cu antene satelit stă și un bloc nou, care ar fi trebuit să fie baza telegondolei care urma să lege orașul de pârtia din Pasul Vâlcan, ca să reînvie turismul. Blocul a rămas, telegondola s-a construit ulterior la câțiva kilometri distanță, „o mânărie de 10 milioane de euro de-a primarului și de-a lu’ Udrea”, spunea un localnic venit în vizită, nervos că aici doar se fură, că nu poate rămâne să muncească în orașul lui. „Nu merge nimeni de plăcere în Anglia, mi-ar plăcea să-mi văd și eu copiii crescând.”

Între blocurile turn parcă blocate în timp, în care copiii încă se mai strigă unii pe alții de la balcoane ca să iasă la joacă, Felipe n-are cum să încurajeze copiii să rămână, nici măcar cu argumentul munților care-i înconjoară. „Mulți merg la munte la cules de ciuperci sau de fructe de pădure”. Când cumperi saci de haine de la Second-Hand ca să le arzi în sobă iarna, pentru că e mai ieftin decât să cumperi lemne, ideea de a vedea crestele munților pe fereastră dimineața își pierde farmecul.

Când se face ora 15:00, Felipe deschide ușa sălii ca să n-o dărâme copiii. Ei intră buluc ca într-un magazin all-dulciuri-inclusive și antrenorul e întâmpinat cu a doua rundă de îmbrățișări și țipete. Fosta centrală cât două garsoniere unite, înaltă de patru-cinci metri, e friguroasă până dă drumul Felipe la radiator. Pe ușă e lipită o foaie A4 cu alte reguli importante de-ale locului: „Să nu ne batem”; „Să nu înjurăm”; „Să nu facem flicul” (dat peste cap din picioare); „Să nu ne băgăm înaintea altora”; „Să nu furăm”.

Spațiul este acoperit pe trei sferturi cu o saltea albastră, în „U”, care asigură bazele traseelor de cățărăt de pe cei trei pereți plini cu prize colorate, în toate formele. Lângă unul din pereți sunt câteva cuvinte pictate de copii împreună cu Felipe și voluntarii, printre ramurile unui copac: „credință”; „dragoste”, „bunătate”, „îndelungă răbdare”. Născut, crescut și definit cu valorile creștinismului, ale Bibliei, Felipe le-a adus cu el și în România, dar fără să încerce să le impună cuiva. E acolo când copiii au întrebări despre Dumnezeu. Pe gamba stângă, pompată, întărită de la cățărăt, Felipe ascunde pe sub pantalonii largi, verde-limetă, un tatuaj în forma unei creste muntoase, cu un soare deasupra, logo-ul sălii pe care-l poartă și pe tricouri, hanorace sau șepci atât el, cât și copiii. Desenul tatuat este înconjurat și de scris. „Îi mulțumim însă lui Dumnezeu, care ne conduce întotdeauna în biruință.”

Copiii nu simt frigul. Își dau gecile jos, merg la dulăpiorul cu papuci de cățărăt donați de producători sau de alte săli și cer măsuri de care unii adulți uită că există. Pereții devin o junglă, prizele liane, iar ei toți maimuțe și Tarzani neînfricați și elastici. Atârnă cu capetele în jos până li se scurge tot sângele în tâmpale, stau în echilibru pe pereți în șpagat, se provoacă unii pe alții să facă trasee inventate pe loc. În curând, mirosul de transpirație și cel de praf de magneziu fuzionează, un semn constant acolo nu se stă, ci se muncește. Adolescenții stau pe fotoliile maro de la marginea saltelei, vorbesc între ei și se laudă cu antrenamentul lor de la 18:00; acolo „e greu” și „serios” și „de văzut”. Printre ei sunt și sportivii din echipa care colindă țara la competiții; unii dintre ei deja visează la campionate mondiale și lui Felipe i s-a mai spus că au potențial.

N-a fost de la început ideea unui lot de cățărători, însă în ultimii doi ani unii dintre ei au devenit puternici, iar competițiile au devenit un pas firesc. Pe lângă podiumul pe care unii urcă tot mai des, ies din cartier, din oraș, din Vale. Câteodată se mai opresc la un muzeu, își fac prieteni în alte orașe cu care țin legătura. La școală, profesorii îi ridică în picioare să-i laude în fața clasei pentru reușite. Unii antrenori de la alte săli îl întrebă pe Felipe ce le dă să mănânce de sunt așa puternici, iar el râde când se gândește la tot junk-food-ul care intră-n ei. Alții îi spun ce norocos e că-și poate selecționa sportivii, pe când în săli mari se lucrează cu ce aduc părinții.

Cățăratul le oferă copiilor și un statut, spune Felipe, îi integrează într-o echipă. Pe spatele fiecăruia scrie „Fără Limite” în ziua concursului și cu cât muncesc mai mult, visează mai departe. Cățăratul n-a fost niciodată doar un sport al fizicului, spune Marc, unul dintre voluntarii sălii, un american care mai petrecuse timp cu copiii și-n 2015, când sala era proaspăt deschisă.

Marc a terminat în State un masterat pe tema dezvoltării indivizilor prin sport. S-a întors în Vulcan pentru că e locul în care poate urmări efectele cățăratului pe termen lung. Cum mai petrecuse timp cu copii în tabere de cățărat de câte o săptămână, și-a dat seama aici că nu e același lucru. În tabere insufla niște valori, dar după o săptămână copiii uitau de tot. În schimb, în Vulcan, și Marc și Felipe și restul echipei (soția lui și alți doi voluntari americani) pot face, zilnic, paralele între viețile copiilor și cățărat.

Cățăratul devine scuza pentru a-i întreba ce nu merge în viețile lor și face loc pentru conversații dificile. „Dacă vedem pe cineva care dă un pumn în perete pentru că nu-i iese un traseu și apoi tot el suferă, îl întrebăm de ce face asta”, spune Felipe, „de ce e supărat, de fapt; dacă sunt alte situații în care-și exprimă violența fizic; dacă da, de ce?, și încercăm să le explicăm că nu asta e soluția”.

„Aici intervenim noi”, spune Felipe, „pentru că ei nu fac conexiunile astea încă”, nu văd încă filosofia cățăratului. Nimeni nu vrea să stea aici, dar pentru cei care sunt încă aici și așteaptă să se întoarcă părinți din străinătate, frați din închisoare, sau „să se întâmpale ceva”, „Fără Limite” înseamnă: ne „cățărăm împreună”, „învingem frica împreună”, „rezolvăm o problemă împreună”. „Pentru un sport individualist”, spune Mark, „cățăratul devine aici în primul rând un sport de echipă”.

Sala a devenit Căminul Cultural al Dallasului din Vulcan. Pe lângă Felipe care-i antrenează și voluntarii care ajută, cățărații mai experimentați îi ajută pe cei mai mici, începători. Le arată cum ar putea să ia startul diferit, îi împing de fund la o cotitură, țipă „haide, haide” și „bravo” când ajung în TOP. Pentru victorii și poze rămân valabile fist-bump-urile, cubele sau pozițiile triumfătoare de dabbing (nasul afundat în interiorul cotului și cealaltă mână întinsă în lateral, în sus).

Felipe și restul echipei încearcă să-i implice pe copii în bucătăria sălii. Cei mai mari ajută la creatul traseelor, al schimbaturilor prizelor de pe perete. „Normal că nu iese bine mereu”, spune antrenorul, „mai pun un șurub strâmb, mai trântesc chestii”, dar ideea e să-i integreze și să-i responsabilizeze.

Tot acolo sărbătoresc zile de naștere, Crăciunul sau își iau rămas bun de la oameni precum Marius, care a lucrat cu ei peste doi ani, dar care acum și-a găsit un alt job și pleacă din Vulcan. Copiii iau hârtii colorate, carioci, desenează inimioare și scriu „prietenii pe viață”, „nu te vom uita” sau „să mai vi pe la noi”. Semnat, Familia „Fără Limite”.

Sunt copiii care deschid ochii pe oricine vine nou la sală, ca pe un Moș Crăciun recurent, care ar trebui să apară cu o desagă plină cu speranțe în traseul lor. Nu-și doresc lucruri, ci ca oamenii să intre, să-i cunoască, să rămână. Cel mai mare neajuns, spune unul dintre băieți, e că se împrietenește cu cei care-i vizitează, apoi ei pleacă. Pe lângă părinții care pleacă la muncă în străinătate, cățărații vin, donează echipament, dau niște trasee cu copiii și pleacă; noi i-am întrebat despre viețile lor, i-am rugat să ne arate zona, apoi am plecat. Ei rămân pe traseul din Vulcan, între prizele Dallas-școală, școală-Dallas, între luminițele de decembrie agățate prin oraș despre care povestesc tuturor și crestele albe care se văd în capetele străzilor.

De cinci ani, Felipe a rămas și „Fără Limite” a devenit a treia priză de start în traseul copiilor, după școală și cartier.

Și copiii vin și pleacă de la sală. La început, Felipe lua totul personal, că poate a făcut el ceva greșit de nu mai vor să vină, însă cu timpul a învățat că nu e despre el, că nu toți au aceleași nevoi și că nu le poate împlini pe toate. Cei care rămân cresc; iar schimbările se văd acum, după câțiva ani de muncă, într-o atenție la limbaj, în conturarea unui vis de a face performanță, în respectarea unor reguli, în grija celor mai mari față de cei mai mici, în faptul că unii se spală mai des pe dinți. Dar și-ar dori să aibă un plan mai solid, pe termen lung, o „programă” a sălii, pe care s-o poată prelua și alte comunități și s-o plieze pe nevoile lor (a existat un interes de la Deva).

Pe lângă orele de citit, antrenamente și obligația de a merge la școală, Felipe va aduce și profesori din școală care să facă pregătiri cu elevii înainte sau după antrenamente, care să-i învețe să scrie sau să citească pe cei care nu știu, să-i ajute să treacă clasele, cum au mai încercat și în trecut. Sala a mai fost și locul în care cei care renunțaseră la școală puteau veni, cu promisiunea să se întoarcă la „A doua șansă”, lucru care n-a avut succes pe termen lung.

Unele profesoare îi spun că observă progrese în rezultatele elevilor de când s-a deschis sala, că prezența la ore a crescut. Sala e deschisă și altor grupuri defavorizate, cum au fost copiii dintr-un orfelinat din Petroșani, orașul de la 11 kilometri distanță, care s-au cățărat luna trecută la „Fără Limite”.

Felipe se mai preocupă la începutul fiecărei luni să dea o strigare online către comunitatea de cățărători, să-i roage să doneze pentru deplasările echipei de concursuri, care abia ce devine mai vizibilă cu ajutorul Jennei, o voluntară din State care ține un jurnal online despre copiii care o trag non-stop de mânecă să le facă fotografiile cu aparatul ei. Unii cățărători care câștigă concursuri le donează lor premiile în bani sau în echipament; altele săli le mai donează papuci. Felipe le trimite din când în când mailuri donatorilor cu povești despre progresele, rezultatele copiilor.

Următorul pas din mintea antrenorului este înființarea unei asociații prin care să poată lărgi aria de activități sociale pe care le poate face cu copiii, prin care să creeze, poate, o cantină și să pună bazele unui church group în care să poată povesti despre spiritualitate și valorile creștinismului. Acum se folosește de sală ca mijloc, dar nu toată lumea vrea neapărat să se cațăre, iar Felipe crede că e loc de ceva mai mare, care să-i atragă și pe ceilalți copii, dar și pe alți adulți din comunitate. Momentan, lucrează full-time cu americani.

Un alt eveniment cu sala plină a început în urmă cu două luni cu ajutorul Jennei. „Seara fetelor” a luat naștere când și-au dat seama că puține fete veneau la sală, din cauza băieților mulți, gălăgioși și intimidanți prin țipete și trânte. De când fetele se strâng o dată pe săptămână, seara, prezența lor a crescut și la restul antrenamentelor.

Felipe a mai încercat să organizeze și un grup pentru mame, să le adune să vorbească despre copii, despre probleme în creșterea lor, dar nu a funcționat cum și-ar fi dorit el, pentru că rar, spune Felipe, sunt părinții interesați de ce se întâmplă la sala de cățărat. Ține în schimb legătura cu părinții celor pe care-i duce prin țară la campionate.

Pe trei-patru dintre adolescenți, Felipe i-a ajutat să-și ia certificate de alpinism utilitar, apoi i-a direcționat spre joburi; unii dintre ei au mai petrecut câte o săptămână pe la săli din alte orașe să ajute.

E sâmbătă și copiii se adună la prânz în jurul saltelelor, pe fotolii, stau turcește sau cum apucă. Felipe se așază pe un scaun în fața lor, cu Luca, băiețelul lui de doi ani agitându-se între genunchii lui. Ia cartea „Ultima stație de pe strada pieței” și începe să citească pentru cei 40 de puști care așteaptă în semicerc. „Afară mirosea a libertate, dar și a ploaie”, spune Felipe. „A deschis ochi”, continuă el, dar copiii sar repede: „ochii, nu ochi, Felipe!”.

Mai întrerupe povestea ca să le pună întrebări despre ei. „Voi ați mers vreodată cu autobuzul?”, „De ce merge Denis cu autobuzul și n-are mașină?”. „Ăștia cu mașină sunt mai șmecheri”, spun copiii. „Și el era un om simplu? Cum e mai bine?” „E mai bine să te uiți la lucrurile rele sau la lucrurile bune din jurul tău?”, insistă antrenorul, „cum să vezi lucrurile bune când în Dallas e mizerie pe jos și mai aruncați și voi”, le spune mai în glumă, mai în serios. „Vorbesc urât doar că-s din Dallas și asta e așteptarea?”, continuă discuția. „Nuuu”. Concluzia comună a fost că e mai bine să fii un om simplu, decât să încerci să fii „un șmecher”.

În Dallas mai povestesc adolescenții despre șmecheri, despre data aia când unul a spart un magazin, un adult despre cum aici nu poți deveni „decât pușcăriaș sau curvă”, despre cum pretențiile de „mari reușite” nu există, „dar măcar să avem cu ce să ne creștem copiii”. Dar mai e și câte o bătrână care face cu mâna de la etajul trei și zâmbește, câte-o copilă nerăbdătoare de banchetul de-a VIII-a pentru care deja a aliniat o rochiță roz. Mai e un afiș cu „apartament cu două camere de vânzare”, pus de cineva care nu a vrut să rămână aici. Se mai aude manea cu „aș muta munții din loc”, dar se aud și țipetele, certurile.

Copiii vor povesti cum se uită cu sfințenie la „Ninja Warrior”, „Exatlon” sau „Ultimul Trib”, sau cum iau curent de la vecina. Unii or să spună că nu merg la „Fără Limite” pentru că acolo merg copiii răi din Dallas. Copiii de la sală or să povestească cum au devenit ei „cei mai buni cățărători” sau ce frumos e la munte, la cules de ciuperci. O să fie și băiatul pe tricoul căruia scrie Insane in the game, dar și ceilalți care se înghesuie să facă noduri de alpinism pe o bucată de coardă, în timp ce-și șterg mucii pe mânecă. Or să-și bage picioarele în aceiași papuci de cățărat cu prea multe straturi de transpirație, or să încerce un traseu până li se termină bateriile. Sau până îi dă Felipe afară.

Felipe are mereu în vizor câte un copil care devine din ce în ce mai puternic, ca să decidă când îl scoate la prima lui competiție. De fiecare dată când cineva nou pleacă la drum cu „Fără Limite” află tot Dallasul, e o mică mare sărbătoare. Cei care sunt deja parte din echipă sunt morocănoși în primirea cuiva nou. Mai au și acolo de lucrat la comportamente, știu, dar ca-n orice traseu, mai dau și de prize alunecoase. Cea mai mare grijă acum e să facă rost, pentru prima oară, de niște papuci de cățărat noi pentru copii. Felipe e în contact cu mai mulți producători, dar încă n-a primit răspunsuri concrete.

Așteaptă să apară un filmuleț în care apar și ei alături de Adam Ondra, un cățărător ceh cunoscut, care a prins prize și pe la Băile Herculane într-o toamnă. Știe că asta le-ar aduce vizibilitatea de care au nevoie ca oamenii să înțeleagă că la ei nu e business, ca la o sală normală. „Ei nu sunt copii normali”, spune Felipe. „Au trecut printr-atâtea. Merită mai mult.”

„România Educată“

Programul lansat de președintele Iohannis este doar o colecție de păreri

O serie de intelectuali critică proiectul „România Educată“, lansat de Klaus Iohannis abia la finalul mandatului său la Cotroceni, în momentul în care speră să fie reales în funcția de șef al statului.

✍ Mihai Diac

Programul „România Educată“, lansat de președintele Klaus Iohannis, propune măsuri eşalonate până în anul 2030, care ar urma să realizeze, printre altele, o rată de promovare de cel puțin 80 la sută a testării de la finalul ciclului gimnazial și de cel puțin 75 la sută la examenul de bacalaureat. Acest program este anunțat însă de Iohannis în momentul în care el se apropie de finalul mandatului de șef al statului și după ce a anunțat oficial că a intrat în campanie electorală, pentru cel de-al doilea mandat.

Profesorul Mircea Miclea, fost ministru al Educației, se teme că acest proiect are pentru Iohannis doar „o funcție electorală“ și este doar „o colecție de păreri“.

„Din păcate, fiind prezentat acum, după patru ani de mandat prezidențial, dincolo de ceea ce a spus președintele că nu-l va utiliza în campania electorală, cred că mai

degrabă are o funcție electorală. Îmi e greu să cred că prezinți un astfel de proiect după patru ani în care nu ai prezentat nimic. Un proiect care vizează Educația până în 2030, iar tu mai ai doar un an de mandat... Care ar fi logica să prezinți un proiect până în 2030 când tu știi că mai ai doar un an de mandat. Nu are decât o funcție electorală. Din păcate, nu cred că a fost propus ca să rezolve probleme, ci ca să ofere un vehicul electoral“, subliniază Mircea Miclea, citat de Mediafax.

Fostul ministru critică și forma în care șeful statului și-a întocmit programul „România Educată“. Acest document include două scenarii de structurare a sistemului de învățământ. Astfel, în România s-ar putea introduce fie portofoliul educațional, fie colegiul universitar după

model american. „Se prezintă două scenarii diametral opuse în legătură cu învățământul preuniversitar. Dacă îl aplici pe unul, atunci nu-l poți aplica pe celălalt. Atunci când se prezintă două scenarii în loc de unul înseamnă că tu nu susții niciunul, nu susții o soluție, prezinți o temă de discuție“, subliniază Mircea Miclea.

„Mai bine punea gresie în toaleta unei școli“

Despre același document, lansat de șeful statului, prof. univ. dr. Daniel David, rector la Universitatea „Babeș-Bolyai“, avertizează că „arhitectura proiectului este greșită pe componenta învățământ superior / cercetare. Nu poți polei ceva ce are fundație strâmbă, că oricum va arăta prost și se va prăbuși“.

Daniel David se teme că „rolul important al cercetării aplicative / inovării / antreprenoriatului devine din nevoie justificată, cu care toți suntem de acord în limite raționale, obsesie, alunecând astfel iar în disfuncție și caricaturizare“.

La rândul ei, Alina Mungiu-Pippidi, analist politic, consideră că, nici măcar din punct de vedere electoral, acest program nu-l va ajuta pe Klaus Iohannis. „O fi fost eficientă lansarea asta cu educația măcar din punct de vedere electoral? A entuziasmat pe careva? (...) Cred că era mai reușită lansarea dacă se ducea să pună gresie în toaleta unei școli din cele două mii care nu au - sunt și pe aproape, prin Ilfov. Că asta era un gest, îl ținea lumea minte“, consideră Alina Mungiu-Pippidi. ■

Transport gratuit pentru elevii Capitalei

Potrivit unui proiect al Primăriei Capitalei ce se va discuta în ședința de miercuri a Consiliului General al Municipiului București (CGMB), elevii cu vârsta de până în 18 ani, vor putea circula gratuit cu mijloacele de transport în comun ale Societății de Transport București. „Elevii din învățământul preuniversitar obligatoriu trebuie să beneficieze de accesul liber la unitățile școlare în care activează” se arată în documentul care urmează a fi discutat. Gratuitatea se va acorda pentru toți elevii din învățământul preuniversitar acreditat/autorizat, care frecventează cursurile unei instituții de învățământ din Capitală. Tot în cadrul ședinței de miercuri, se va discuta și proiectul prin care peste 13.000 de elevi care studiază în 11 școli din București, să nu mai învețe în trei schimburi. Pentru a se realiza acest lucru, Primăria Capitalei dorește crearea programului de investiții „Nicio unitate de învățământ cu program în trei schimburi”. Acest

program privește dezvoltarea infrastructurii educaționale din Municipiul București și „are ca obiect general dezvoltarea infrastructurii unităților de învățământ care funcționează în trei schimburi și tu efective mari de elevi”, se arată în proiectul care va fi dezbătut miercuri, la ședința Consiliului General CGMB. Fondurile necesare vor fi asigurate de la bugetul local al Capitalei. „O comisie desemnată prin dispoziția Primarului General va proceda la analiza situației existente și identificarea soluției”, se mai arată în proiect. (Cristian Tănase)

CLICK: Gratuitate la transport pentru elevi

» Gratuitate la transport pentru elevi

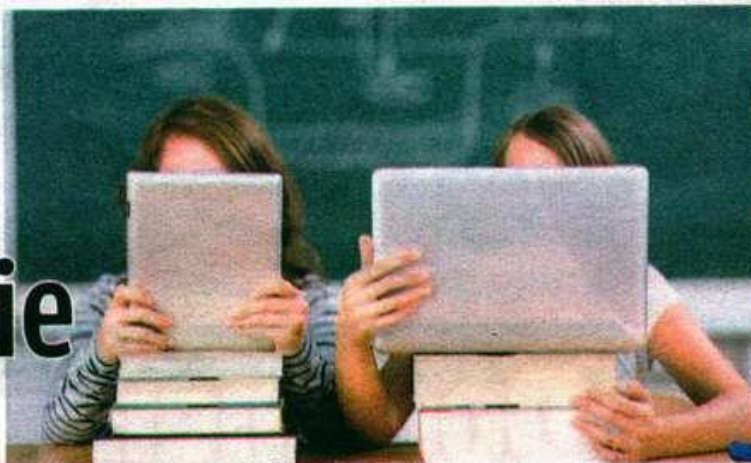
BUCUREȘTI. Primăria Capitalei, condusă de Gabriela Firea, intenționează să acorde elevilor gratuitate la transportul în comun. Potrivit antena3.ro, de facilitate vor beneficia elevii din învățământul preuniversitar obligatoriu acreditat sau autorizat. Până acum, elevii aveau o reducere de 50% pentru mijloacele de transport în comun din Capitală.

Primăria Capitalei vrea să acorde elevilor gratuitate la transportul în comun

● Primăria Capitalei vrea să acorde elevilor gratuitate la transportul în comun, fiind vizati de această măsură elevii din învățământul preuniversitar obligatoriu acreditat sau autorizat care frecventează cursurile unei instituții de învățământ din București, conform unui proiect de hotărâre aflat pe ordinea de zi a ședinței de miercuri a CGMB. „Se acordă gratuitate la transportul public local de călători pentru toți elevii din învățământul preuniversitar obligatoriu acreditat/autorizat care frecventează cursurile unei instituții de învățământ din Municipiul București, pe mijloacele de transport public de călători ale operatorilor de transport care prestează servicii de transport pe raza teritorială a Municipiului București”, se arată în proiectul de hotărâre. Decizia intră în vigoare la 60 de zile de la data aprobării în Consiliul General al Municipiului București. ●

Educația sexuală, obligatorie în școli!

Mai mulți senatori și deputați au depus în Senatul României un proiect de lege care prevede, cel puțin o dată pe semestru, ore de educație sexuală și de educație pentru sănătate

Cristian Tănase
cristian.tanase@evzgroup.ro

Scopul proiectului pare a fi prevenirea contactării bolilor cu transmitere sexuală și a sarcinilor nedorite în rândul minorelor, din cauza faptului că, în România, numărul avorturilor este extrem de mare: 480 de avorturi la 1.000 de sarcini, iar 10,6% din tinerele minore, sub 20 de ani, au sarcini nedorite. Rata sarcinilor în rândul adolescentelor, pe segmentul de vârstă cuprinsă între 15-19 ani, a înregistrat 12.073 de gravi-

de, dintre care 7.547 au ales să întrerupă sarcina, susțin inițiatorii. **Conform proiectului de lege, în unitățile școlare s-ar putea desfășura, cel puțin o dată pe semestru, programe de educație pentru sănătate, inclusiv pentru dezvoltarea capacităților psihonoemoționale, a competențelor sociale și interpersonal.** De asemenea, acesta prevede și realizarea unor programe de educație sexuală pentru copii, în vederea prevenirii și răspândirii bolilor cu transmitere sexuală, cât și a sarcinilor nedorite.

„Avem nevoie de educație pentru sănătate în sensul informării părinților și nu prin prisma educației sexuale. La ciclul primar trebuie să îți cunoști organismul. Noi suntem de acord cu educația pentru sănătate, dar nu sub denumirea de „educație sexuală”; pentru că va speria foarte mulți părinți, care nu vor înțelege mesajul. Suntem țara cu cei mai mulți copii care au copii. **Programa trebuie construită atent de către cei de la Institutul de Științe ale Educației, iar numai profesorii de biologie să o predea, nu diriginții care sunt profesori de sport, desen sau alte materii;**” a declarat pentru EVZ, Iulian Cristache, președintele Federației Naționale a Asociațiilor de Părinți.